

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 319 ΔΡΧ. 200

ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΝΕΤΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Η μάχη με τον εκπαιδευτικό νόμο έχει δυναμώσει. Έχει γίνει πια αυτό που της αξίζει: Μια μάχη τεράστιας σημασίας για τη δημοκρατική εξέλιξη αυτής της χώρας. Αν σ' αυτήν νικήσεις το σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ, η πολιτική ζωή και η κοινωνία θα γνωρίσουν μια καίρια οπισθοδρόμηση.

Δεν πρόκειται εδώ για το γεγονός ότι θα χαθεί η μεταρρύθμιση Αρσένη για τα Λύκεια. Έχουμε ξαναπεί ότι ειδικά αυτή περιέχει μέσα της πολύ αρνητικά στοιχεία, που ένα αριστερό κίνημα θα έπρεπε να την ανατρέψει. Τέτοια στοιχεία είναι ο πανεπιστημιοκεντρικός, ο μη πρακτικός και ο εθνικιστικός της χαρακτήρας. Όμως αυτή η μεταρρύθμιση δέχεται σήμερα την ολόπλευρη και μαχητική επίθεση της αντίδρασης αποκλειστικά για δυο πολύ θετικά γενικότερα στοιχεία της: Το ένα είναι η αξιολόγηση

των καθηγητών (και η συνακόλουθη κατάργηση της επετηρίδας) και το άλλο το πιο ανοιχτό και λιγότερο γραφειοκρατικό πανεπιστήμιο μέσω των ΠΣΕ.

Αυτά τα δύο στοιχεία, ιδιαίτερα το πρώτο, σημαίνουν την αρχή μιας στρατηγικής υπονόμευσης της διεφθαρμένης, τεμπέλικης και ανίκανης ελληνικής γραφειοκρατίας, η οποία αποτελεί την πιο ισχυρή κοινωνική βάση της σοσιαλφασιστικής αντίδρασης στη χώρα. Αν η καθηγητική γραφειοκρατία του σχολείου, που ηγεμονεύεται συνδικαλιστικά α-

πό μια μαύρη ΟΛΜΕ, περάσει κάτω από γενικό αστικό έλεγχο, δηλαδή κάτω από τον έλεγχο ενός ευρωπαϊκού ελληνικού κράτους, τότε το ίδιο αργότερα θα συμβεί, και μάλιστα πολύ πιο εύκολα, με όλη την υπόλοιπη κρατική γραφειοκρατία.

Κνίτες του ψευτοΚΚΕ, κνίτες του ΣΥΝ, ναρίτες, μ-λ διαρρήχτες, οσετζήδες, όλος αυτός ο πραχτόρικος και μικροαστικός συρφετός, όλη αυτή η μέλλουσα γραφειοκρατική ακρίδα, έχει νιώσει μέχρι μέσα στο μεδούλι ότι κρίνεται το μέλλον της από την ήττα ή τη νίκη του Αρσένη. Αν αυτός αντέξει, οι σοσιαλφασίστες δε θα μπορέσουν να σηκώσουν κεφάλι για πολύ καιρό. Ήδη οι δυο τους μεγάλες επιθέσεις της τελευταίας διετίας, εκείνη του Πατάκη και εκείνη της ΟΛΜΕ, νικήθηκαν κατά κράτος. Μια νέα ήττα

τους θα σημαίνει, εκτός από μια στρατηγική ήττα της γραφειοκρατίας, και την απώλεια μιας ευκαιρίας να δυναμώσουν τις θέσεις τους μέσα στη νεολαία.

Αντίθετα, μια ενδεχόμενη ήττα του Αρσένη θα σημαίνει την αρχή μιας δραστήριας απερίθρευσης του σοσιαλφασισμού, που πρώτα-πρώτα θα χειραγωγήσει ξανά τους καθηγητές. Ύστερα θα βάλει γερά πόδι στα πιο καθυστερημένα κοινωνικά τμήματα της νεολαίας και, κυρίως, θα φτιάξει έναν ισχυρό φασιστικό στρατό ταγμάτων εφόδου με νεολαίους όπως δεν το έκανε ποτέ προηγούμενα. Τα απελπισμένα και περιθωριοποιημένα μικροαστικά στρώματα που πετιούνται έξω από την εκπαιδευτική διαδικασία ή μειονεκτούν σ' αυτήν θα γίνουν εμπροσθοφυλακή κάθε κοινωνικής αναταραχής την οποία θα προκα-

λεί το μαύρο μέτωπο για να οδηγήσει τη χώρα στο Μεσαίωνα.

Αυτή η αναταραχή θα έχει θεομοθετηθεί αν σήμερα ανατραπεί ο νόμος. Αν ανατραπεί νόμος ψηφισμένος και όχι νομοσχέδιο, αυτό θα είναι έμπνευση για ένα διαρκές σοσιαλφασιστικό πραξικόπημα.

Αυτός είναι ο λόγος που, ενώ οι καταλήψεις είναι εξαιρετικά αδύναμες εσωτερικά οι σοσιαλφασίστες τις κρατάνε με τα δόντια συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις τους κάθε φορά που σε κάθε σχολείο όπου μαθητές, καθηγητές και γονείς θέλουν να την τελειώσουν. Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι κνίτες ποδοπατούν πλειοψηφίες γενικών συνελεύσεων και αποφάσεις δεκαπενταμελών και βγάζουν τη γλώσσα σε όλους ε-

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟ ΤΟΥ ΙΡΑΚ

Παιχνίδι Ρωσίας-κλίντον για την πτώση του Σαντάμ

Αυτή η επίθεση στο Ιράκ Αβρωμάει, όπως βρωμάνε και όλες οι προηγούμενες επιθέσεις που ... δεν έγιναν.

Θυμόμαστε ότι κάθε φορά ο Σαντάμ συγκρουόταν με την UNSCOM αλλά τον έσωνε πάντα από τον βομβαρδισμό την τελευταία στιγμή, μια ρώσικη επέμβαση, είτε απ' ευθείας, είτε μέσω του Κόφι Ανάν.

Την προτελευταία φορά, τον Οχτώβρη-Νοέμβρη, ο Σαντάμ συγκρούστηκε πάλι με την UNSCOM και περίμενε ρώσικη κάλυψη. Η Ρωσία αντέδρασε όμως χλιαρά, και η επίθεση ήταν προ των θυρών. Ο γιος του Σαντάμ, ο πανίσχυρος Ουντάϊ, αρχηγός των

μυστικών υπηρεσιών, κατήγγειλε για πρώτη φορά τη Ρωσία για τη στάση της. Αμέσως μετά ο Σαντάμ απομονωμένος υποχώρησε άρδην και υποσχέθηκε ότι θα συμμορφωθεί άνευ όρων στις υποδείξεις της UNSCOM και του ΟΗΕ. Οι ΗΠΑ αποφάσισαν να μην τον χτυπήσουν.

Τώρα ξαφνικά, ο επικεφαλής της UNSCOM Μπάτλερ, έκανε μια έκθεση προς τον ΟΗΕ, που απευθυνόταν προσωπικά στον Κόφι Ανάν. Σύμφωνα με αυτή την έκθεση ο Σαντάμ, δεν συνεργαζόταν με την UNSCOM, δηλαδή της έβαζε εμπόδια στο να ελέγχει όπως ήθελε το ιρακινό οπλοστάσιο στον τομέα των χημικών και των βιο-

λογικών όπλων. Ταυτόχρονα, δίχως να περιμένει έγκριση από τον ΟΗΕ, ο Μπάτλερ αποφάσισε να απομακρύνει όλα τα μέλη της UNSCOM από το Ιράκ. Αυτή ήταν μια παράξενα ισχυρή πολιτική πρωτοβουλία από έναν απλό διεκπεραιωτή ενός διεθνούς ελέγχου, όπως είναι ο επικεφαλής της UNSCOM. Αυτή η παράξενα ισχυρή πολιτική πρωτοβουλία συνοδεύτηκε μέσα σε 24 ώρες από την επίσης παράξενα μονομερή πρωτοβουλία του Κλίντον, δίχως καθόλου να διαβουλευτεί με τον ΟΗΕ, δηλαδή χωρίς στοιχειωδώς να τηρήσει τα προσχήματα, να εξαπολύσει βομβαρδισμό του Ιράκ. Το πιο παράξενο είναι ότι η Ρωσία

χάλασε τώρα τον κόσμο στις φωνές, ενώ στην προηγούμενη κρίση του Οχτώβρη-Νοέμβρη, που προετοίμαζε ουσιαστικά τη σημερινή, έδειξε μια πρωτοφανή αδιαφορία, και στη συνέχεια δεν κινήθηκε καθόλου δραστήρια για να κλείσει την πληγή.

Ωστόσο τίποτα στ' αλήθεια παράξενο δεν υπάρχει στον κόσμο τούτο. Πρέπει λοιπόν να επιχειρήσουμε μια εξήγηση με τα στοιχεία που διαθέτουμε.

Όλα δείχνουν ότι Μπάτλερ και Κλίντον ήταν συνεννοημένοι. Η θεωρία ότι ο Κλίντον πιάστηκε από την έκθεση Μπάτλερ, και χτύπησε για να αποφύγει τη διαδικασία της καθαίρεσης στο Κογκρέ-

σο δεν στέκει. Ο Κλίντον δεν κινδυνεύει πια με καθαίρεση από αυτή τη διαδικασία, αλλά μόνο με κάποια φθορά. Το πρόβλημα της Λεβίνσκι εδώ και καιρό, είναι περισσότερο πρόβλημα των ρεπουμπλικάνων, που βγήκαν ζημιωμένοι από αυτή την υπόθεση στις πρόσφατες εκλογές, και όχι των Δημοκρατών. Ο Κλίντον χτύπησε με βαθύ πολιτικό στόχο που η υπόθεση Λεβίνσκι του επιτρέπει να συγκαλύψει. Άλλωστε μια υπερδύναμη δεν είναι μόνο ο πρόεδρος. Τέτοια πράγματα δεν γίνονται ποτέ σαν προσωπικά καπρί-

συνέχεια στη σελ. 10

ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΝΕΤΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

κείνους που πίστεψαν ότι τα σχολεία μπορούν να ανοίξουν έτσι ακριβώς όπως έκλεισαν. Τα σχολεία κλείνουν εύκολα, αλλά όταν τα πάρουν οι κνίτες και η ουρά τους δεν τα ανοίγουν.

Για να τα ανοίξουν χρειάζεται ένα αντικίνημα. Αλλά αυτό ακριβώς είναι το πιο δύσκολο να βγει. Ο λαός, όπως και οι μαθητές, ξέρουν ότι οι καταλήψεις είναι αισχρή μειοψηφία, ξέρουν ότι αυτή αποτελείται από τα χειρότερα στοιχεία του σχολείου, ξέρουν ότι κάτι βρώμικο παίζεται πολιτικά με τις καταλήψεις και ότι το ψευτοΚΚΕ είναι πίσω από αυτές. Εκείνο που δεν ξέρουν είναι τι παίζεται με τον ίδιο το νόμο, που η προπαγάνδα όλων σχεδόν των ΜΜΕ παρουσιάζει γενικά σαν κάτι το αποτρόπαιο, δίχως να το προσδιορίζει. Αυτή την υπονομευτική και σκοταδιστική δουλειά την κάνανε ακόμα πιο μεθοδικά οι αντιδραστικοί καθηγητές από την αρχή του χρόνου και συνεχίζουν να την κάνουν. Έτσι, οι μαθητές είναι στα χέρια μιας γενικής γκεμπελιστικής προπαγάνδας, που πιο αποτελεσματικά τη συμπύκνωσε ο Λαλιώτης σε ένα άρθρο του στην

Εξουσία την περασμένη Τετάρτη (9 του Δεκέμβρη), τη μέρα δηλαδή της αποφασιστικής πορείας των μαθητών που οργάνωσαν οι νεοδεξιοί.

Εκεί ο Λαλιώτης απείλησε τους νεολαίους ότι ο νόμος σημαίνει το τέλος της εφηβείας τους και τον "εκσχολισμό" της ζωής τους, ενώ σαν αιώνιος διπρόσωπος χαρακτήρισε τη μεταρρύθμιση θετική. Αυτή τη θέση για "εκσχολισμό" και απώλεια της εφηβικής ζωής μηρυκάζουν τώρα όλα τα κιντάκια. Τι απάτη! Μα για όποιο μαθητή θέλει να μπει σε σχολή υψηλού κύρους και επαγγελματικής απόδοσης η διαδικασία του "εκσχολισμού" της ζωής του έχει ολοκληρωθεί εδώ και δεκαετίες. Διάβασμα, σχολείο, φροντιστήριο, Αγγλικά και πιάνο είναι εδώ και πολλά χρόνια οι αλυσίδες του μαθητή της μικροαστικής και αστικής οικογένειας. Ο νόμος Αρσένη δε θα επιδράσει και πολύ πάνω εκεί. Αυτό που θ' αλλάξει βασικά είναι ο τρόπος με τον οποίο ο καθηγητής θα ενταχθεί σ' αυτή τη διαδικασία και ο νέος συσχετισμός σχολείο-φροντιστήριο που θα διαμορφωθεί. Η πραγματική στενοκεφαλιά του Αρσένη και των εμπνευστών του νόμου, αυτό που τους στέρησε τη μαθητική υποστήριξη και δουλεύ-

ει στρατηγικά για τους κνίτες, είναι που τους έμπασε μια σειρά νέα μαθήματα για τις εξετάσεις, δηλαδή τα άχρηστα ιδεολογικά μαθήματα. Όμως δεν είναι αυτό που λένε οι κνίτες και ο Λαλιώτης. Αυτοί μιλάνε μόνο γενικά κι αόριστα για την ένταση των εξετάσεων. Τα ιδεολογικά μαθήματα είναι ακριβώς αυτό που θέλουν στα σχολεία.

Στην πραγματικότητα, σ' αυτή τη μάχη η τελική αδυναμία των μεταρρυθμιστών είναι η πολιτική τους απομόνωση, όπως επισήμαναμε από την αρχή. Αυτή εκφράστηκε στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ με την προτροπή του Σημίτη στον Αρσένη να κλείσει το ζήτημα ως τις γιορτές. Στη συνέχεια ο Σημίτης έδειξε να οπισθοχωρεί εξαιτίας της σταθερής στάσης του Αρσένη, αλλά στο μεταξύ έδωσε ώθηση στο μαύρο μέτωπο να επιμείνει στις καταλήψεις.

Πάντως, οφείλουμε εδώ να κάνουμε μια διαπίστωση. Αν και είναι απομονωμένη στο καθαρά πολιτικό επίπεδο η φράξια Αρσένη, αλλά και γενικά το (σχετικά πάντα) εκσυγχρονιστικό ρεύμα μέσα στο ΠΑΣΟΚ, εμφανίστηκε στο πλευρό της ένα πλήθος προοδευτικών ανθρώπων της εκπαίδευσης, που είχαν για χρόνια λου-

φάξει τρομοκρατημένοι. Είναι πολύ χαρακτηριστικά δύο άρθρα καθηγητών των ΑΕΙ, του Λιανού και του Λουκάκη, στο Βήμα της 13ης Δεκέμβρη, που καλούν τους συναδέλφους τους και το λαό να υποστηρίξουν τη μεταρρύθμιση ιδίως στα πανεπιστήμια (με τα πραγματικά προοδευτικά ΠΣΕ και το Ανοιχτό Πανεπιστήμιο) και να αντισταθούν στο φασισμό των καταλήψεων μιας μειοψηφίας φοιτητών μέσα σ' αυτά. Τέτοιου είδους επίσης ήταν μια συλλογή 250 υπογραφών πανεπιστημιακών κάτω από ένα κείμενο υπέρ της μεταρρύθμισης.

Τέλος, και το σημαντικότερο, στη βάση της κοινωνίας γονείς, μαθητές και προοδευτικοί καθηγητές αρχίζουν να συζητάνε και να ανακαλύπτουν τον αντιδραστικό χαρακτήρα αυτού του "κινήματος" και να ζυμώνουν στην κοινωνία ενάντια σ' αυτό. Αυτή η ζύμωση κερδίζει έδαφος παντού.

Δεν είναι τυχαίο το ότι η γιγαντιαία κινητοποίηση του μαύρου μετώπου για να πετύχει η πορεία της Τετάρτης στις 9 του Δεκέμβρη δεν έδωσε τίποτα καλύτερο από ό,τι εκείνη πριν δυο βδομάδες. Ο σοσιαλφασισμός απέτυχε να κλιμακώσει. Από εκείνη τη στιγμή τα "εξωτερικά" του κινή-

ματα άρχισαν να υποχωρούν μέχρι να καταλήξουν στο φιάσκο της πανεργατικής-παμμαθητικής στις 15 του Δεκέμβρη. Εκεί δεν κατέβηκε ούτε το ένα τρίτο των μαθητών. Την ίδια νύκτα δοκίμαζον τα τραμπούκικα κλεισίματα των δρόμων. Οι μαθητές δεν γίνονται πατάκηδες βασανιστές.

Από εκείνη τη στιγμή και πέρα όλα κρίνονται από ένα και μόνο ζήτημα: Πόσο θα αντέξει η προοδευτική μερίδα της κυβέρνησης Σημίτη στην παράταση των καταλήψεων μετά το άνοιγμα των σχολείων το Γενάρη. Στο βάθος αυτό θα κριθεί από το πού θα γείρει η κοινή γνώμη εκείνες τις μέρες. Θα ακούσει τα ελεεινά ΜΜΕ και θα ζητήσει υποχώρηση Σημίτη ή θα απαιτήσει τερματισμό των καταλήψεων; Θα περιμένουμε δουλεύοντας για το δεύτερο. Αυτές οι καταλήψεις δεν μπορούν πια να μετατραπούν σε μαθητικό κίνημα κατά του νόμου ούτε από τα αριστερά ούτε καν από τα δεξιά. Πρέπει να νικηθούν. Ο νόμος Αρσένη σε ό,τι αφορά τα Λύκεια πρέπει τώρα να σταθεί απέναντι στους σοσιαλφασίστες για να ανατραπεί (να ανατραπούν τα αρνητικά του) από ένα εκπαιδευτικό κίνημα που θα βγει αργά και βασανιστικά μόνο μέσα από τις στάχτες του σοσιαλφασισμού.

ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

Αντιγράφουμε από το περιοδικό του "Μετώπου της Νεολαίας της Χρυσής Αυγής" (Δεκέμβρης 1998):

"ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΑΡΣΕ-ΝΗ

Όλοι έχουμε ακούσει για το νέο σύστημα Παιδείας. Ένα σύστημα Παιδείας που έρχεται να αλλάξει (προς το χειρότερο) το ήδη επιβαρυνμένο εκπαιδευτικό μας σύστημα. Οι μαθητές ήδη νοιώθουν την πίεση του νέου συστήματος. Κανείς δεν ξέρει τίποτα γι' αυτό και όλοι ζουν μέσα σ' ένα χάος. Τα διαλυμένα σχολεία ακόμη δεν έχουν απο-

κατασταθεί, οι ελλείψεις σε καθηγητές και βιβλία εξακολουθούν να ταλαιπωρούν τους άμεσα ενδιαφερόμενους, τους μαθητές.

Οι ίδιοι οι μαθητές συρρέουν κατά χιλιάδες στα φροντιστήρια δίνοντας από 50.000 έως 100.000 δρχ. μηνιαίως. Ήδη οι πρώτες καταλήψεις έχουν ξεκινήσει εγκαινιάζοντας ουσιαστικά τη νέα σχολική χρονιά. Μη φανταστεί κανείς ότι είμαστε κατά των καταλήψεων, αλλά διαφωνούμε όταν αυτές γίνονται χωρίς λόγο, όταν γίνονται ζημιές στην λαϊκή παρουσία, όταν οι αίθουσες γίνο-

νται τεκέδες ή στέκια αναρχικών σκουπιδιών και γενικά περιθωριακών στοιχείων.

Σ' αυτό το χάος θέλησε ο Αρσένης να βάλει τάξη. Σε μια Παιδεία που το κράτος δίνει το 2,8% του Α.Ε.Π. τη στιγμή που ο μέσος όρος στην Ευρώπη είναι 5,3%. Ό,τι αλλαγή και να γίνει η Παιδεία δεν πρόκειται να αλλάξει ουσιαστικά. Οι αριστεροί καθηγητές θα παραμένουν πάλι και θα προπαγανδίζουν, τα αντεθνικά βιβλία θα είναι τα ίδια και χειρότερα. Μάλιστα σε ένα συνέδριο που έγινε στη Θεσσαλονίκη (όχι στο δικό μας) το πόρισμα ήταν ότι όλες σχε-

δόν οι αναφορές μας στα γειτονικά κράτη είναι αρνητικές και αναφέρονται ως εχθροί ή σφαγείς του Λαού μας. Στο τέλος ζητούν να αλλαχθούν τα βιβλία της Ιστορίας και να διδάσκειται μία κοινή Βαλκανική Ιστορία. Δηλαδή πως θέλουν να αναφέρουμε τους γείτονες, ως εθνοσωτήρες αυτούς που εξόπλωσαν τους προγόνους μας; Και εμείς ζητούμε να αλλαχθούν τα βιβλία. Να μας λέγουν

την αλήθεια. Όλη την αλήθεια. Να λέγουν την αλήθεια για τον "δικτάτορα" Ι. Μεταξά, για την "εθνική αντίσταση", για τους "ήρωες" του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Εμείς ζητάμε τα σχολεία να μην είναι τόποι αριστερής προπαγάνδας. Εμείς ζητάμε τα σχολεία να δημιουργούν εθνικά σκεπτόμενους νέους. Νέους που δεν θα είναι εξαρτημένοι από ναρκωτικά, αλλά νέους άξιους και μέλη ενός Εθνικού Κράτους. Νέους επαναστάτες κάτω από την Εθνική Ιδέα.

Αυτή πρέπει να είναι η Παιδεία μας. Μια Παιδεία για το Λαό, μια δωρεάν Παιδεία, μια Παιδεία Λαϊκή και Επαναστατική".

Χωρίς σχόλια!!!

Αγαπητοί φίλοι, όπως ξέρετε πριν τις γιορτές, κάθε χρόνο, κάνουμε μια οικονομική καμπάνια. Όλο και πιο μεγάλα τα καθήκοντά μας, όλο και πιο μεγάλες οι οικονομικές μας ανάγκες. Παρακαλούμε στείλτε την οικονομική σας ενίσχυση με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση ή στον αριθμό λογαριασμού που αναγράφονται δίπλα.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΛΑΛΙΩΤΗΣ-ΕΣΑΚ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΗ ΖΩΝΗ ΚΑΙ ΔΙΑΣΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ

Μεγάλη μάχη έχει ξεκινήσει στη Ζώνη. Ο προβοκάτορας Πουντίδης, και η ΕΣΑΚ εξαπολύουν πόλεμο ενάντια στην ανάπτυξη της Ζώνης και διασπών τους εργάτες ρίχνοντας τον ένα ενάντια στον άλλον. Την προβοκάτσια τους την κάνουν μέσα από μια επισκευή πλοίων στην Καβάλα. Από τις 17 Δεκέμβρη, ο ΕΡΓΑΣ μοιράζει την παρακάτω προκήρυξη που μπορεί να διαφωτίσει καλά και τους αναγνώστες της *Νέας Ανατολής* για το ζήτημα:

Συνάδελφοι μεταλλεργάτες,

Τα γεγονότα της Καβάλας αποδεικνύουν αυτό που λέγαμε από το καλοκαίρι, ότι ο Λαλιώτης προωθεί το κλείσιμο της Ζώνης και ο Πουντίδης τον βοηθά όσο μπορεί. Το ιστορικό είναι το εξής:

Έχουμε ήδη καταγγείλει τα μέτρα Λαλιώτη που στοχεύουν στο διώξιμο από τη Ζώνη 2.000 συναδέλφων και τον Πουντίδη που αρνήθηκε να βγάλει ανακοίνωση καταγγελίας τους στον κλάδο. Ταυτόχρονα με επέμβαση του Λαλιώτη (υπουργού ΠΕΧΩΔΕ) δίνεται άδεια στη ΝΑΥΤΟΣΩΛ να κάνει επισκευές σε έναν μισο-εγκαταλελειμμένο ντόκο έξω από την Καβάλα, (μάλιστα ο Γουλιέλμος Χάλαρης μέλος της διοίκησης του Συνδικάτου ισχυριζόταν σε διάφορους συναδέλφους ότι αυτός είχε πάει τον Κουτρούλο στον Λαλιώτη για να πάρει άδεια επισκευής εκεί πάνω).

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι για να δώσει άδεια για εγκατάσταση βιομηχανίας σε οποιοδήποτε μέρος της Ελλάδας το ΥΠΕΧΩΔΕ, πρέπει να έχει άδεια από την αρχειολογική υπηρεσία του υπουργείου Πολιτισμού, διαδικασία η οποία συνήθως αργεί μερικά χρόνια, μόνο και μόνο για να μην φτιαχτεί τίποτα σ' αυτή τη χώρα. Η άδεια όμως στη ΝΑΥΤΟΣΩΛ δόθηκε αμέσως προκειμένου να συρρικνωθεί η Ζώνη και να κλείσει.

Επισκευάζει λοιπόν δύο καράβια στην Καβάλα, μέσα στο καλοκαίρι, τα οποία περάσανε απαρατήρητα από όλους μας. Όταν όμως κλείνει το καράβι του Κουμάνταρου που ήταν στον Πειραιά και το πάει εκεί πάνω ανησυχούμε, και σ' ένα Συμβούλιο του Συνδικάτου αποφασίζουμε ομόφωνα να κηρύξουμε απεργία διαρκείας στη ΝΑΥΤΟΣΩΛ, όχι για κάποιες διεκδικήσεις (αφού ξέραμε ότι δίνει λιγότερα λεφτά, ένσημο φτηνό και καθόλου εκτός έδρας), αλλά μόνο και μόνο για να μην μπορέσει να το φτιάξει εκεί, κι έτσι να κατέβει στη Ζώνη.

Ο Πουντίδης τι κάνει; Την περασμένη Δευτέρα βράδυ παίρνει μερικά μέλη της παράταξής του και χωρίς να ρωτήσει ποιοι θέλουν να πάνε από τις άλλες παρατάξεις (με εκφρασμένη τη θέληση του ΕΡΓΑΣ να είναι στην αντιπροσωπία) ανεβαίνει στην Καβάλα. Εκεί ενώ τους λέει ότι έχουμε απεργία στη ΝΑΥΤΟΣΩΛ αντί να τους κάνει σαφές ότι πρέπει να τα παρατήσουν αμέσως κάτω, να βάλει τον Κουτρούλο να τους πληρώσει επιτόπου και να τους διώξει για τον Πειραιά και εν ανάγκη να αφήσει κάποιους συνδικαλιστές εκεί για μια-δυο μέρες για να ασκήσουν κάποιον έλεγχο, τους αφήνει να δουλεύουν με τον όρο την Παρασκευή ή τη Δευτέρα να βρίσκονται στο συνδικάτο. Ο ΕΡΓΑΣ αποφασίζει να στείλει τη Δευτέρα τον Γουρνά και τον Λιακόπουλο για να τους φέρουν κάτω.

Όταν το μαθαίνει η ΝΑΥΤΟΣΩΛ, και ξέροντας ότι δεν θα αφήσουμε κανέναν να δουλεύει, ζητάει να αφήσουμε κάποιους να δέσουν το καράβι, γιατί ήταν ξηλωμένο όλο, ώστε να μπορέσει να πάρει απόπλοο από τον Έλεγχο και να το κατεβάσει στη Ζώνη για να συνεχίσει την επισκευή, με την υπόσχεση ότι δεν θα ξαναπάει καράβι στην Καβάλα. Εδώ πρέπει να πούμε ότι οι συνάδελφοι που δούλευαν εκεί πάνω όχι μόνο δεν έφεραν αντίρρηση σ' αυτά που τους λέγαμε, αλλά όταν κατάλαβαν το λόγο που το καράβι πήγε στην Καβάλα ήταν και μαχητικοί στο να κατέβει στον Πειραιά.

Ο Πουντίδης, όταν εμείς ήμασταν στην Καβάλα, πήρε την απόφαση να βγάλει όλους όσους δούλευαν εκεί έξω από το καράβι, όταν αυτό θα έρθει στον Πειραιά, με το

αιτιολογικό ότι ήταν απεργοσπάστες και ότι έπρεπε να μπου να δουλέψουν άλλοι, από τις λίστες των ανέργων, και από αυτούς που αρνήθηκαν να πάνε με τους όρους της ΝΑΥΤΟΣΩΛ.

Συνάδελφοι,

Με την απόφαση αυτή του Πουντίδη φάνηκε καθαρά, εκτός των άλλων, και ποιο ήταν το σχέδιο όλων αυτών που θέλουν να κλείσουν τη Ζώνη. Ο Λαλιώτης δίνει άδεια στη ΝΑΥΤΟΣΩΛ για επισκευές στην Καβάλα ώστε να φεύγουν τα καράβια από τη Ζώνη.

Η ΝΑΥΤΟΣΩΛ κλείνει συμφωνία με τον Κουμάνταρο για επισκευές σε 7 καράβια του που είναι να έρθουν στο Πέραμα και σκοπεύει να τα πάει εκεί πάνω με πολύ χαμηλές τιμές, σχεδόν στο επίπεδο της Τουρκίας, αλλά για να τα δουλέψει δεν μπορεί να δίνει το μεροκάματο του Περάματος, και πολύ περισσότερο το εκτός έδρας.

Δίνει λοιπόν κάποιες 5.000 την ώρα με μικρό ένσημο σ' αυτούς που πάνε από τον Πειραιά, ενώ σ' όσους παίρνει από την Καβάλα, κάτι βοηθούς και μερικούς ηλεκτροσυγκολλητές ντόπιους τους δίνει ακόμα πιο λίγα (κάτι ακούστηκε για 5.000 μεροκάματο στους βοηθούς και 8.000 στους ηλεκτροκολλητές), ενώ στη συνέχεια σκοπεύει να τα χαμηλώσει ακόμα περισσότερο. Για να μην ξεμείνει όμως από τεχνίτες αργότερα, σε περίοδο φόρτου δουλειάς, αν τύχει και μπου μερικές μεγάλες δουλειές στο Πέραμα, ο Πουντίδης αναλαμβάνει να του στείλει μόνιμο κόσμο στην Καβάλα. Και με ποιο τόπο σκοπεύει να το πετύχει αυτό;

Ενώ παίρνουμε ομόφωνη απόφαση στο Διοικητικό Συμβούλιο για απεργία διαρκείας στη ΝΑΥΤΟΣΩΛ με ένα μόνο αίτημα: "Όχι επισκευή στην Καβάλα", φεύγει χωρίς εμάς. Εκεί βάζει διάφορα αιτήματα στους συναδέλφους από σπασμένα μεροκάματα μέχρι διπλές σκάλες και σκαλωσιές χωρίς ρέλια, μετά σηκώνεται και φεύγει αφήνοντας τους συναδέλφους μέσα σ' ένα σορό ασάφειας για κατέβασμα την Παρασκευή ή τη Δευτέρα, ξέροντας ότι ταυτόχρονα η εργοδοσία καλούσε και άλλους πάνω με τις διαβεβαιώσεις ότι "τα έχουμε βρει με το σωματείο".

Ο Πουντίδης ήταν σίγουρος ότι οι συνάδελφοι θα μπερδούνταν και θα συνέχιζαν να δουλεύουν, οπότε θα τους έλεγε απεργοσπάστες, θα τους απόκλειε από τη Ζώνη, ώστε να έχουν μόνο τη ΝΑΥΤΟΣΩΛ στην Καβάλα σα χώρο δουλειάς, ώστε αργότερα όταν θα τους κατέβαζε το μεροκάματο ακόμα πιο κάτω, δεν θα είχαν άλλη διέξοδο.

Έτσι πετύχαινε και το διώξιμο των καραβιών του Κουμάνταρου, και το διώξιμο ενός σημαντικού αριθμού μαστρών από τη Ζώνη, και μάλιστα ανθρώπων που ήξερε ότι δεν τον ψηφίζουν στο Συνδικάτο. Αυτή τη φάμπρικα βέβαια περίμεναν και άλλοι εργοδότες να δούνε αν θα

πετύχαινε για να τη βάλουν μπροστά (ακούγονται διάφορα για Βόλο, Πρέβεζα, Μήλο, Αστακό κ.λπ.). Αφού αυτό το σχέδιο δεν πέτυχε με τη δική μας παρέμβαση στην Καβάλα, και το κατέβασμα του καραβιού στη Ζώνη, έβαλε μπροστά το σχέδιο για τη δυσφήμιση των συναδέλφων.

Με vēματα ότι τον απείλησαν οι συνάδελφοι πάνω στην Καβάλα, επειδή δήθεν είχε μαζί του λίγα άτομα και αυτοί ήταν πολλοί, τους παρουσίασε στον κλάδο "σαν απεργοσπάστες και τραμπούκους", ώστε να εξοργιστούν οι άνεργοι στο σωματείο και να θέλουν τη τιμωρία τους. Έτσι πέρασε εύκολα τον αποκλεισμό τους από το καράβι. Όταν αυτή η απόφαση κατέβει στη Ζώνη, θα φέρει μεγάλη έχθρα στους συναδέλφους, και ο ένας θα βλέπει τον άλλο σαν ανταγωνιστή που του τρώει το ψωμί και δεν θα μπορούν να ενωθούν πάνω στα προβλήματα του κλάδου.

Συνάδελφοι, ο Πουντίδης και η κλίκα του είναι απομονωμένοι στον κλάδο, η δύναμη τους είναι έξω από τη Ζώνη, και αυτό φάνηκε στις εκλογές του Συνδικάτου. Μπορούμε και πρέπει να ανατρέψουμε τα σχέδια για το κλείσιμο της, αρκεί να μείνουμε ενωμένοι. Μόνο με την ενότητά μας μπορούμε να νικήσουμε και να κρατήσουμε τον κλάδο όρθιο. Το καράβι που έρχεται πίσω, δείχνει αυτό ακριβώς, και είναι αποτέλεσμα όλων, και αυτών που αντιστάθηκαν στους εκβιασμούς της ΝΑΥΤΟΣΩΛ και δεν πήγαν στην Καβάλα, και αυτών που πήγαν και κατέβηκαν κάτω όταν τους καλέσαμε, εφαρμόζοντας την απόφαση της Διοίκησης.

Ο ΕΡΓΑΣ θα ζητήσει να γίνει Συμβούλιο για να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους. Αν αυτό δεν γίνει δυνατό, θα ζητήσουμε συνέλευση για να αποφασίσει ο κλάδος, όταν το καράβι έρθει στον Πειραιά, και θα προσπαθήσουμε να το φέρουμε με όλα τα μέσα. Ο συνάδελφος Κώστας Λιακόπουλος που είναι τώρα στην Καβάλα, θα μείνει μέσα και θα έρθει μαζί, για να αποτρέψουμε όσο μπορούμε την πιθανότητα να το πάνε αλλού, μόλις μπορέσει να ταξιδέψει.

Συνάδελφοι,

Ο ΕΡΓΑΣ έχει και την εμπειρία και τη θέληση να οδηγήσει τον κλάδο μπροστά.

Οργανωθείτε στις γραμμές του για να μην περάσουν τα σχέδια των αντιδραστικών κομμάτων και παρατάξεων που θέλουν να κλείσουν τη Ζώνη και τη βιομηχανία της χώρας μας, και να μας μετατρέψουν σε ανέργους που θα σπάμε τα υπουργεία ζητώντας συσσίτια για να ταϊζουμε τα παιδιά μας".

Τσοχατζόπουλος και άξονας για τη Μόσχα

Είναι γνωστές ανά το πανελλήνιο οι τελευταίες ρεβεράντζες του Τσοχατζόπουλου προς το Συνασπισμό (κυβερνητική συνεργασία, απλή αναλογική και τα τοιαύτα). Μία τέτοια όμως πολιτική συμπεριφορά είναι λογική αφού αυτός ο κύριος έχει οδηγηθεί ήδη κατευθείαν στην αγκαλιά των Ρώσων και του ορθόδοξου άξονα. Το παρακάτω μικρό απόσπασμα είναι χαρακτηριστικό:

«Σε αντίβαρο μάλιστα προς την τουρκοϊσραηλινή στρατιωτικήσυνεργασία, το υπουργείο Αμύνης προβάλλει τώρα τη συνεργασία μας με την Αίγυπτο. Διαρρέει ακόμα και πληροφορίες για τη δυνατότητα δημιουργίας "άξονα μεταξύ Αράβων, Ελλάδας και Ιράν... ο οποίος έχει την υποστήριξη -αν όχι την υποκίνηση- της Μόσχας"» (Ελευθεροτυπία, 14 Δεκέμβρη).

Φαίνεται πως, από τότε που πήγε στη Μόσχα ο Τσοχατζόπουλος και τον θάμπωσαν οι Ρώσοι με την υποδοχή πρωθυπουργού που του επιφύλαξαν, έχει βαλθεί να παίξει το παιχνίδι τους. Προσέξτε κε Τσοχατζόπουλε, γιατί το παιχνίδι αυτό είναι επικίνδυνο. Πολλοί στο παρελθόν το έπαιξαν και οι Ρώσοι, όταν δεν τους χρειαζόνταν πια, τους πέταξαν σαν τα σκυλιά... Αν νομίζετε, όπως μερικοί αφελείς σοβινιστές μας, ότι οι Ρώσοι θέλουν την Κωνσταντινούπολη για να τη χαρίσουν σ' εσάς και στους ομοίους σας, γελιέστε. Το λάφυρο αυτό είναι πολύ μεγάλο για να μην το κρατήσουν για τον εαυτό τους...

ΤΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥΜ ΚΑΙ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΓΙΑ ΤΟ "ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΝ ΝΑΖΙΣΤΩΝ"

Στις 21 και 22 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα η Τρίτη Γενική Συνέλευση του Φόρουμ Κοινωνικών Οργανώσεων και Νεολαίας για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Σ' αυτό το διήμερο παραβρέθηκε και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία μετά από πρόσκληση των διοργανωτών. Επίσης, παραβρέθηκε σαν παρατηρητής η Νεολαία της ΟΑΚΚΕ.

Η πρώτη ημέρα του Φόρουμ ξεκίνησε με την επίθεση των σοβινιστών της Νεολαίας της Πολιτικής Άνοιξης (NEAN) και ΟΝΝΕΔ με τη στήριξη της Νεολαίας ΠΑΣΟΚ και της Νεολαίας ΕΣΔΗΝ ενάντια στη συμμετοχή της νεολαίας του "Ουράνιου Τόξου" που είχε προσκληθεί. Η NEAN και η ΟΝΝΕΔ απαίτησαν την απόσυρση του Δελτίου Τύπου που είχε εκδώσει το Φόρουμ για συμπάροση στη δίκη των μελών του "Ουράνιου Τόξου". Τη βρώμικη επίθεση ενάντια στη μακεδονική μειονότητα ξεκίνησε η NEAN η οποία κατηγορήσε το "Ουράνιο Τόξο" σαν αποσχιστική οργάνωση, και ζήτησε δήλωση από το Φόρουμ ότι δεν υπάρχει μακεδονική μειονότητα. Η αντιπροσωπεία των Μακεδόνων απάντησε ότι επιζητεί την ενότητα με τον ελληνικό λαό για να κατακτήσει τα δημοκρατικά της δικαιώματα, όχι φτιάχνοντας ένα ξεχωριστό κράτος, αλλά μέσα στην Ελλάδα που ονόμασε πατρίδα της. Αμέσως μετά, ο εκπρόσωπος της Νεολαίας της ΟΑΚΚΕ, ανέτρεψε το επιχείρημα του σοβινισμού λέγοντας ότι η μακεδονική μειονότητα είναι η μόνη εθνική μειονότητα στα Βαλκάνια η οποία είναι ενάντια σε κάθε εδαφικό αποχωρισμό και σε κάθε λογική που εξυπνοεί απόσχιση, και μάλιστα ανέφερε τη δήλωση του "Ουράνιου Τόξου" στη διεθνή διάσκεψη του Τέτοβο. Τόνισε επίσης ότι δημοκρατία στην Ελλάδα σημαίνει αναγνώριση της εθνικής μακεδονικής μειονότητας και της τουρκικής εθνικής μειονότητας. Το προεδρείο αρνήθηκε να αποσύρει το Δελτίο Τύπου λέγοντας ότι δεν υπάρχει τέτοιο ζήτημα. Επίσης, ο αντιπρόεδρος του Φόρουμ, Αμπντούλ Χαλίμ Ντεντέ υπεράσπισε το "Ουράνιο Τόξο", όπως και ο εκπρόσωπος των Τσιγγάνων της Θεσσαλονίκης, που είπε ότι αγαπά την πατρίδα του, αλλά διαφωνεί με τη NEAN. Έτσι, η επίθεση του σοβινισμού αποκρούστηκε. Η διαδικασία συνεχίστηκε με τον απολογισμό της δράσης.

Όταν τελείωσε η εισήγηση του προεδρείου, ζήτησε το λόγο η εκπρόσωπος της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας, και έκανε τοποθέτηση. Σ' αυτήν έβαλε το σκάνδαλο της νομιμότητας των ναζιστών στην Ελλάδα, σε αντίθεση με όλες τις χώρες της Ευρώπης, και έκανε αναφορά στον εθνορατσισμό, στους μετανάστες, στις εθνικές μειονότητες, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στον αντικαπιταλισμό χιτλερικού τύπου και τον αντισημι-

τισμό. Αναφέρθηκε επίσης στην τρομοκρατική δράση της "Χρυσής Αυγής" και επισήμανε ότι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστούν οι ναζιστές είναι να βγουν εκτός νόμου. Αυτή είναι η συνεπής δημοκρατική θέση. Ακολούθησε ένα διάλειμμα, όπου αρκετοί αντιπρόσωποι οργανώσεων, μέλη του Φόρουμ, πλησίασαν την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, και α-

πανδρέου ήταν ότι δεν γνωρίζει για το νομικό ζήτημα, αλλά είπε ότι υπάρχουν δυο σχολές απέναντι στο ναζισμό, η πρώτη, η ευρωπαϊκή, η οποία απαγορεύει τη νόμιμη δράση των ναζιστών, και από την άλλη, η αμερικανική η οποία διώκει ποινικά τη βία και την τρομοκρατία όπου ασκείται, αλλά δεν απαγορεύει σ' ένα ναζιστή να προπαγανδίζει τις ιδέες του. Ο ίδιος δήλωσε μάλιστα ότι είναι υπέρ της καταδίκης των ναζιστών όταν διαπράττουν ποινικά αδικήματα, αλλά υπερασπιστής του δικαιώματος να λένε ότι είναι ναζιστές (!).

και στη Ν. ΠΑΣΟΚ, ενώ υπερασπίστηκε και την ύπαρξη τουρκικής μειονότητας, δηλώνοντας ο ίδιος Τούρκος.

Σημαντική ήταν η τοποθέτηση του εκπροσώπου των Αφρικανών στην Ελλάδα, που είπε ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν είναι για διαπραγμάτευση, και ότι το μειονοτικό ζήτημα στην Ελλάδα αντιμετωπίζεται με υποκρισία. "Δεν μπορούμε να βάλουμε ταυτότητα σε κάποιον που δεν θέλει. Δεν μπορείτε να μας δεχτείτε όπως είμαστε".

Έτσι τελείωσε η πρώτη μέρα, με την αποχώρηση των εθνορατσι-

οι οργανώσεις που βρίσκονταν εκεί δήλωσαν ότι είναι πρόθυμες να το εισάγουν εκείνες. Η μόνη αντίθεση σ' αυτό το ψήφισμα εκδηλώθηκε από τη Νεολαία ΕΣΔΗΝ, με το πρόσημα ότι δεν μπορούμε να ζητήσουμε την απαγόρευση ενός νόμιμου πολιτικού κόμματος. Ζήτησε μάλιστα αυτή η δήλωση, να καταγραφεί στα πρακτικά. Η απάντηση ήταν άμεση. Όλοι οι εκπρόσωποι των οργανώσεων, κατηγορήσαν τη Ν. ΕΣΔΗΝ για φιλοναζιστική στάση που κρύβεται πίσω από το επιχείρημα της απαγόρευσης πολιτικών κομμάτων και δεν τολμάει να ομολογήσει ότι είναι συγκεκριμένα ενάντια στην απαγόρευση της "Χρυσής Αυγής", δηλαδή του ναζιστικού κόμματος, ενώ γελοιοποίησαν και τη θέση της ότι οι ναζιστές αποτελούν νόμιμο πολιτικό κόμμα, μια που έχει αποκρύψει από τη δικαιοσύνη το καταστατικό με τους πραγματικούς σκοπούς της. Η απομόνωση της Ν. ΕΣΔΗΝ ήταν απόλυτη και η ομόφωνη απόφαση για την απαγόρευση της δράσης της "Χρυσής Αυγής" αποτέλεσε το κλείσιμο των εργασιών του Φόρουμ.

Αυτή η δημοκρατική νίκη που πέτυχε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έδειξε τη σημασία της όταν η εφημερίδα "Χρυσή Αυγή" (αρ. φ. 256, 27.11-3.12) κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο "Εκτός νόμου η "Χρυσή Αυγή" ζητούν να τεθεί: ΚΚΕ, ΣΥΝ, Φιλελεύθεροι, "Προοδευτικοί", Φιλοσκοπιανοί (Ουράνιο Τόξο), Τούρκοι, Αλβανοί λαθρομετανάστες και λοιπές "Δημοκρατικές" Δυνάμεις", αναφερόμενοι φυσικά στο διήμερο του Φόρουμ. Γράφουν χαρακτηριστικά ότι: "Αξίζει να σημειωθεί ότι οι εκπρόσωποι των νεολαίων της Νέας Δημοκρατίας και της Πολιτικής Άνοιξης, απεχώρησαν διαμαρτυρούμενοι για την παρουσία των φιλοσκοπιανών του "Ουράνιου Τόξου". Όμως ο αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών της χώρας μας, Γ. Παπανδρέου, δεν είχε κανένα φαίνεται πρόβλημα κι έτσι κάθισε και συζήτησε μαζί τους όλα τα θέματα μεταξύ των οποίων ήταν και το να τεθεί εκτός νόμου η "Χρυσή Αυγή".

Το Φόρουμ απέδειξε ότι έχει ένα δημοκρατικό χαρακτήρα κι είναι ένα αρκετά πλατύ σχήμα, τέτοιο που δίνει τη δυνατότητα στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία να δουλέψει για τη συγκρότηση ενός αντιναζιστικού μετώπου με αιχμή το αίτημα να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές και να ζυμώσει μέσα εκεί την ιδεολογική πάλη ενάντια στη ναζιστική ιδεολογία που κρύβεται σήμερα κάτω από τον υποτιθέμενο αντι-ρατσισμό και αντιμπερια-

Το Φόρουμ ιδρύθηκε τον Ιούλη του 1997 κάτω από την αιγίδα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς, σε συμμόρφωση με οδηγία της Ευρωπαϊκής Ένωσης για ενίσχυση των μη κυβερνητικών οργανώσεων εναντίον του ρατσισμού. Είναι ένας μισο-κρατικός οργανισμός που διατηρεί όμως τη δική του αυτονομία. Έχει γενικά ένα δημοκρατικό χαρακτήρα. Το βασικό θετικό στοιχείο του είναι ότι πρόκειται για ένα πραγματικό φόρουμ που διασφαλίζει την αυτόνομη έκφραση των οργανώσεων-μελών.

Όμως, ενώ είναι ενάντια στο ρατσισμό σε ό,τι αφορά τη διάκριση φυλής, θρησκείας, χρώματος, φύλου κ.λπ., δεν αναφέρει συγκεκριμένα το ρατσισμό στη βάση της εθνικής διάκρισης. Δεν τολμάει δηλαδή ακόμα να αμφισβητήσει τη σοβινιστική προκατάληψη ότι η Ελλάδα είναι ένα εθνικά ομογενοποιημένο κράτος. Αν και το πρώτο βήμα να στηρίξει το "Ουράνιο Τόξο" πετώντας απ' έξω το σοβινισμό ήταν θετικό, ωστόσο μπροστά του έχει μια πάλι για τους Τούρκους μειονοτικούς. Σ' αυτή την πάλι, μέσα στο Φόρουμ, θα ξεχωρίσουν και οι αληθινοί δημοκράτες από τους εθνορατσιστές.

νταποκρίθηκαν θερμά στις θέσεις της, ζητώντας να μάθουν περισσότερα. Κάποιοι εκδήλωσαν και την πρόθεση να γίνουν μέλη και να αγωνιστούν ενάντια στο ναζισμό. Αυτή η ζεστή ανταπόκριση συνεχίστηκε σε όλη τη διάρκεια του διημέρου.

Αργότερα ήρθαν καλεσμένοι από το Φόρουμ, ο υφυπουργός Εξωτερικών Γ. Παπανδρέου, ο γενικός γραμματέας Νέας Γενιάς Π. Σφηκάκης, και η βοηθός του Συνηγόρου του Πολίτη, Μ. Μητροσίλη, οι οποίοι χαιρέτισαν την εκδήλωση. Όταν τελείωσαν οι χαιρετισμοί, ακολούθησαν ερωτήσεις προς τον Γ. Παπανδρέου. Ανάμεσα σ' αυτές, ξεχώρισαν εκείνες του "Ουράνιου Τόξου" και της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας. Το "Ουράνιο Τόξο" τοποθέτησε το ζήτημα της απαγόρευσης των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων να επιστρέψουν στην Ελλάδα. Η απάντηση ήταν ότι δεν επιστρέφουν γιατί η χώρα μας κινδυνεύει από το όραμα της Μεγάλης Μακεδονίας. Αλλά μετά την ενδιάμεση συμφωνία με τη γειτονική χώρα, τα πράγματα έχουν καλύτερες προοπτικές.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έβαλε το ζήτημα της αντίφασης που υπάρχει στην Ελλάδα, από τη μια να έχει υπογράψει τη Διεθνή Αντιρατσιστική Σύμβαση, από την άλλη να μην την έχει εφαρμόσει στην πράξη. Η απάντηση του Πα-

Μετά το μεσημεριανό διάλειμμα, ακολούθησε δήλωση του εκπροσώπου της ΟΝΝΕΔ, ότι η οργάνωσή του αποχωρεί από το Φόρουμ λόγω του "Ουράνιου Τόξου", λέγοντας μάλιστα ενώ κρατούσε στα χέρια του την αφίσα της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας ότι εδώ μέσα κάποιος κατηγορούν τον αρχηγό μας. Ακολούθησε η NEAN, εκπρόσωπος της οποίας, ζήτησε την απόσυρση του Δελτίου Τύπου για το "Ουράνιο Τόξο" και την έκδοση νέου που να καταδικάζει το προηγούμενο, γιατί αυτό υπονοεί τη ύπαρξη μακεδονικής μειονότητας την οποία δεν δέχεται η NEAN, και απαίτησε απόφαση του Φόρουμ ότι δεν υπάρχει καμία εθνική μειονότητα στην Ελλάδα. Όταν το προεδρείο αρνήθηκε να κάνει κάτι τέτοιο, η NEAN δήλωσε ότι αποχωρεί. Η Νεολαία ΕΣΔΗΝ, αν και δήλωσε ότι πρόκειται για ατυχές Δελτίο Τύπου, και ζήτησε να θεωρηθεί ότι δεν υπήρξε, όπως και ότι δεν αναγνωρίζεται από κανένα μακεδονική μειονότητα, είπε ότι παραμένει μέλος του Φόρουμ. Αυτή η δεύτερη επίθεση του σοβινισμού ξεσήκωσε και μία θύελλα αντιδράσεων, τόσο από το Προεδρείο, όσο και από τους παρευρισκόμενους. Μάλιστα, ο Ντεντέ είπε ότι η NEAN από τις 20 Νοέμβρη, είχε στείλει φαξ για απόσυρση του Δελτίου Τύπου στο Φόρουμ, το οποίο είχε κοινοποιήσει τόσο στην ΟΝΝΕΔ, όσο

στών από το Φόρουμ που μέχρι τότε κρύβονταν εκεί μέσα σαν αντιρατσιστές.

Αυτό ήταν μία νίκη της πολιτικής δημοκρατίας και του προοδευτικού χαρακτήρα του Φόρουμ.

Η δεύτερη μέρα αφορούσε βασικά τη συνεδρίαση ομάδων εργασίας για ζητήματα οργανωτικού χαρακτήρα και χάραξης κοινής δράσης των οργανώσεων. Σε μία απ' αυτές παραβρέθηκε και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία η οποία είχε την ευκαιρία να γνωριστεί καλύτερα με ορισμένα από τα μέλη του Φόρουμ, και να τοποθετήσει ξανά το ζήτημα της απαγόρευσης της νόμιμης δράσης των ναζιστών. Η ανταπόκριση ήταν θαυμάσια, και ζητήθηκε από την Αντιναζιστική να τοποθετήσει μέσα στη Γενική Συνέλευση ένα ψήφισμα ενάντια στους ναζιστές.

Όταν τελείωσαν οι ομάδες εργασίας, συνήλθε ξανά το σώμα, ανακοινώθηκαν οι αποφάσεις και έγιναν οι ψηφοφορίες. Στο τέλος, μπήκαν για ψηφοφορία και δύο ψηφίσματα. Το ένα από αυτά ήταν της Αντιναζιστικής. Μόλις διαβάστηκε, το Προεδρείο ανακοίνωσε ότι επειδή η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία δεν είναι μέλος του Φόρουμ, δεν μπορεί και να προτείνει ψήφισμα, αλλά μπορεί να το εισάγει ένα ή περισσότερα μέλη του Φόρουμ. Μόλις το είπε αυτό, σχεδόν όλα τα χέρια μέσα στην αίθουσα σηκώθηκαν όρθια και όλες

ΤΟ ΡΚΚ ΚΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ "ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ"

Είναι γεγονός ότι μια σειρά άρθρα της "Ν.Α" στο παρελθόν έχουν προσδιορίσει τον αντιδραστικό - σοσιαλφασιστικό χαρακτήρα του ΡΚΚ μέσα ιδιαίτερα από τις εθνοεκκαθαριστικές τους επιχειρήσεις αλλά και τις δολοφονίες των κάθε λογής Κούρδων και Τούρκων που διαφωνούν με τις μέθοδες και την πολιτική του. Ωστόσο λείπει ακόμα μια σχετικά πιο αναλυτική δικαιολόγηση της θέσης μας ότι η γραμμή της "ανεξάρτητο Κουρδιστάν" στην Τουρκία είναι αντιδραστική και να εξηγήσουμε γιατί της αποδίδουμε τον αρνητικό χαρακτηρισμό "διαμελιστική"...

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

Έχουμε πει ξανά στο παρελθόν ότι για τους μαρξιστές δεν υπάρχει ένα γενικό και απόλυτο δικαίωμα για τον αποχωρισμό μιας οποιασδήποτε εθνικής οντότητας από ένα κράτος και για την δημιουργία ενός ανεξάρτητου κράτους. Όπως κάθε άλλο δημοκρατικό δικαίωμα έτσι κι αυτό είναι ένα μερικό δικαίωμα καθώς υποτάσσεται στην γενικότερη δημοκρατική πάλη των λαών, στην ευρύτερη αντιϊμπεριαλιστική πάλη και τελικά στην παγκόσμια διαδικασία της διεθνούς σοσιαλιστικής επανάστασης. Σε κάθε δοσμένη ιστορική στιγμή το ζήτημα του αποχωρισμού παίρνει ξεχωριστό χαρακτήρα.

Οι Μαρξ και Ένγκελς είχαν κατ' επανάληψη καταδικάσει τα εθνικά ανεξαρτησιακά κινήματα των νοτιοσλάβων και των Τσέχων στο β' μισό του 19ου αιώνα και των Ελλήνων προηγούμενα (1821) γιατί καθοδηγούνταν και στηρίζονταν από τον τσαρισμό ο οποίος ήταν ο μεγαλύτερος εχθρός τότε των ευρωπαϊκών δημοκρατικών και εργατικών κινήματων. Τότε το πιο βαθύ, πλατύ και καίριο εθνικοανεξαρτησιακό κίνημα στην Ευρώπη ήταν των Πολωνών. Αυτό ήταν η σημαία κάθε δημοκρατικού, αντιφεουδαρχικού, αλλά και κάθε αντιαστικού εργατικού κινήματος.

Αυτό δεν ήταν τυχαίο. Η Πολωνική ανεξαρτησία είχε εχθρό της ακριβώς τον κύριο εχθρό όλης της Ευρωπαϊκής δημοκρατίας, τον τσαρισμό. Κινήματα ανεξαρτησιακά που συμμαχούσαν με τον τσαρισμό και μάλιστα καθοδηγούνταν από αυτόν, στρέφονταν ενάντια σε όλη την προοδευτική Ευρώπη και βέβαια ενάντια και στην πολωνική ανεξαρτησία.

Θα μπορούσε κανείς να αντιτείνει ότι το γενικό δικαίωμα της ανεξαρτησίας υπήρχε στους νοτιοσλάβους, τους Έλληνες και τους Τσέχους και ότι ήταν αντιδραστικές μόνον οι πολιτικές ηγεσίες των ανεξαρτησιακών τους κινήματων.

Όμως δεν ήταν οι πολιτικές ηγε-

Σχετικά με το προηγούμενο άρθρο της "Ν. Ανατολής" για το ζήτημα Οτσαλάν φίλος αναγνώστης μας ζήτησε να αναλύσουμε περισσότερο τη θέση μας ενάντια στη γραμμή του ΡΚΚ σαν κίνημα για το "διαμελισμό" της Τουρκίας και κατά πόσο πρέπει να αποδοκιμάζουμε τη στρατιωτική βία ενός τέτοιου κινήματος, παρά τις δεξιές παρεκκλίσεις του, αν ο στόχος του της ανεξαρτησίας είναι δίκαιος.

σίες εδώ που ήταν "παράταιρες", ήταν και οι κοινωνικές ηγετικές δυνάμεις, ήταν η ιδεολογία τους, ήταν το κοινωνικό πρόγραμμα και τα αιτήματά τους, ήταν το είδος της ανεξαρτησίας και της εθνικής συγκρότησης που κρινόταν σε εκείνους τους αγώνες. Αυτό έκανε τους Μαρξ και Ένγκελς να μιλήσουν για "αντιδραστικούς λαούς" όταν αναφέρονταν στη γενική φυσιογνωμία εκείνων των κινήματων.

Ας πάρουμε το ελληνικό '21 που το ξέρουμε πιο καλά. Εδώ οι ηγεμονικές κοινωνικές δυνάμεις της εξέγερσης ήταν οι κάθε λογής πράκτορες της τσαρικής φεουδαρχίας, όπως οι φιλικοί και οι κλέφτες, ήταν ο ως τότε υποταγμένος στην οθωμανική φεουδαρχία χριστιανικός κλήρος, ήταν ένα ανώτερο τμήμα της οθωμανικής γραφειοκρατίας (φαναριώτες) και ένα χαμηλό του οθωμανικού στρατού (αρματωλοί) και τέλος, ήταν οι χριστιανοί τοπικοί τοποτηρητές της οθωμανικής τάξης, οι κοτσαμπάσηδες. Βέβαια στην επανάσταση σύρθηκαν και τμήματα της μόλις αναπτυσσόμενης αστικής τάξης, όπως οι караβοκυραίοι των νησιών, όμως σύρθηκαν για να τσακιστούν και να συντριβούν σαν τέτοιοι από την ίδια την επαναστατική διαδικασία και να καταλήξουν από μεταφορείς και έμποροι σε πειρατές.

Μέσα σε όλο αυτό το ετερόκλητο μπλοκ την πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία από την αρχή ως το τέλος του '21 είχε η τσαρική φεουδαρχία. Η φύση αυτών των κοινωνικών δυνάμεων ήταν εκείνη που πρόσφερε στο '21 την θρησκευτική και όχι την αστοδημοκρατική σημαία, εκείνη που το έκανε να προχωρήσει σε σφαγή όλου του "άπιστου" οθωμανικού λαού δίνοντας το εναρκτήριο σύνθημα της κατοπινής, φεουδαρχικού τύπου, εθνοκάθαρσης σε όλα τα Βαλκάνια. Τέλος ήταν εκείνη, ακόμα χειρότερα, που μετέτρεψε τα Βαλκάνια σε ένα άθροισμα από μικρά, εξαρτημένα και αλληλοεξουθενώμενα βασίλεια και δεν επέτρεψε ποτέ τη δημιουργία ενός πολυεθνικού Βαλκανικού κράτους κάτω από την ηγεμονία κάποιου ή κάποιων από τις αστικές τους τάξεις.

Η βαθύτερη ιστορική αιτία της αντιδραστικότητας των βαλκανικών και μερικών κεντροευρωπαϊκών κινήματων εκείνης της εποχής ήταν ακριβώς ότι έβαλαν πρόωρα, δηλαδή έξω από τις συγκεκριμένες υλικές προϋποθέσεις τους, το ζήτημα της εθνικής απελευθέρωσης. Αν την εθνική απελευθέρωση δεν την καθοδηγούν απελευθερωτικές κοινωνικές δυνάμεις, τότε δεν υπάρχει εθνικό α-

πελευθερωτικό κίνημα. Αν για παράδειγμα στην Ελλάδα του '21 ηγεμόνευσαν οι τσαρικές και όχι οι ελληνικές αστικές δυνάμεις αυτό δεν οφειλόταν στην πανουργία ή την ισχύ των πρώτων, αλλά στην φυσιολογική μισοανυπαρξία ή ανωριμότητα των δεύτερων εκείνη την εποχή.

Ασφαλώς ένα σημερινό απελευθερωτικό κίνημα δεν έχει τα χαρακτηριστικά εκείνου του 19ου αιώνα. Τότε είχαμε να κάνουμε με την ολοκλήρωση της αστικής δημοκρατικής επανάστασης στην ευρωπαϊκή ήπειρο από τη μια μεριά και από την άλλη το ξεκίνημα της προλεταριακής επανάστασης από άλλη στην διάρκεια της προίμπεριαλιστικής αστικής εποχής. Τώρα έχει ολοκληρωθεί λίγο πολύ σε όλο τον κόσμο η διαδικασία σχηματισμού των σύγχρονων εθνικών κρατών. Το τελευταίο μεγάλο κύμα εθνικής απελευθέρωσης ήταν εκείνο που γεννήθηκε μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο και οδήγησε στη δημιουργία των νέων κρατών στον τρίτο κόσμο. Αυτό ήταν ένα κίνημα της ώριμης ιμπεριαλιστικής περιόδου και καθοδηγήθηκε γενικά από στενές συμμαχίες των αντιϊμπεριαλιστικών αστικών τάξεων με την φτωχή αγροτιά και το προλεταριάτο του τρίτου κόσμου.

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Σε αυτήν ακριβώς την ώριμη περίοδο του ιμπεριαλισμού, ειδικά σαν χιτλερικού τύπου πολεμικός ιμπεριαλισμός, επιτίθεται στα έθνη με στόχο την βίαιη συντριβή και τη διάλυση του εθνικού κράτους ή στην καλύτερη περίπτωση, με την απώλεια της πολιτικής και οικονομικής του ανεξαρτησίας.

Πρόκειται εδώ για την αντίστροφη διαδικασία με την οποία τα αδύναμα τριτοκοσμικά εθνικά κράτη, ή τα δεύτερης γραμμής ιμπεριαλιστικά, (Ευρ. Ένωση), ρίχνουν οικειοθελώς τα σύνορα τους και περιορίζουν ανάλογα την εθνική τους κυριαρχία, ιδιαίτερα την οικονομική, για να ενωθούν σε νέες προοδευτικότερες υπερεθνικές δομές και να αμυνθούν στον ηγεμονισμό των δύο υπερδυνάμεων.

Στην διάρκεια αυτής της εποχής δεν μένουν παρά ελάχιστες γωνιές στον πλανήτη όπου το ζήτημα της εγκαθίδρυσης νέου εθνικού κράτους μπορεί να μπαίνει από προοδευτική σκοπιά. Πρόκειται για δύο περιπτώσεις: πρώτον εκεί όπου κλασικά κινήματα της αντιαποικιακής περιόδου ζήτανε ακόμα την δικαίωσή τους π.χ παλαιστινιακό κίνημα, ή το ανεξαρτησιακό κίνημα του ανατολικού Τιμόρ, ή εκεί όπου οι νέοι, χιτλερικού τύπου φασισμοί, συντρίβουν εδαφικά αυτό-

νομες εθνικές περιοχές μέσα σε πολυεθνικά κράτη, υποχρεώνοντάς τους να αυτονομηθούν πολιτικά για να επιζήσουν. Τέτοια είναι η περίπτωση της Τσετσενίας απέναντι στην νεοτσαρική καταπίεση, τέτοια των Οιβετιανών ή των Ουϊγκούρ απέναντι στους Κινέζους σοσιαλφασιστές. Βέβαια δεν σημαίνει ότι οι ηγεσίες αυτών των τελευταίων κινήματων είναι υποχρεωτικά προοδευτικές ή ότι η ανεξαρτησία και η απόσχιση είναι η καλύτερη ή η μοναδική διέξοδος απέναντι στο καταπιεστικό πολυεθνικό κράτος. Μπορεί δηλαδή σε πολυεθνικές φασιστικές χώρες να υπάρχουν δυνατότητες για κοινό δημοκρατικό κίνημα μέσα στην ίδια χώρα των καταπιεσμένων εθνοτήτων με το δημοκρατικό αντιφασιστικό κίνημα αυτών των χωρών.

Όμως οι αγώνες για τον αποχωρισμό από ένα κράτος σήμερα είναι προοδευτικοί μόνο κατ' εξαίρεση. Οι περισσότερες μορφές σήμερα τέτοιων αγώνων εντάσσονται στην προσπάθεια των νεοχιτλερικών ιμπεριαλιστών να διασπάσουν, να διαμελίσουν και να διαλύσουν το εθνικό κράτος που γεννήθηκε ακριβώς από την προοδευτική διαδικασία της προηγούμενης ιστορικής εποχής και να χτίσουν εκεί τα δικά τους πολιτικά ερείσματα.

Τέτοιο ήταν το β' παγκόσμιο πόλεμο το νόημα του "απελευθερωτικού αγώνα" των Σουδητών στην Τσεχία, των Κροατών Ουστάζι στη Γιουγκοσλαβία, των Βούλγαρων και Τσάμηδων στην Ελλάδα. Τέτοιο είναι σήμερα το νόημα του διαμελιστικού κινήματος των Σέρβων Τσένικ ενάντια στην ανεξαρτησία της Κροατίας και της Βοσνίας, τέτοιας φύσης είναι ο αντισέρβικος "αγώνας" των σοβινιστών της Μεγάλης Αλβανίας στο Κόσοβο ή στο Τέτοβο, τέτοιας και ο "αγώνας" του ΡΚΚ στην Τουρκία. Το ότι πίσω από όλες αυτές τις διαμελιστικές εκστρατείες βρίσκεται ο νεοχιτλερισμός της Ρωσίας δεν κάτι το τυχαίο. Αυτού του είδους ο ιμπεριαλισμός θέλει τη συντριβή των σημερινών κρατικών συνόρων και γι αυτό δεν διστάζει να παίξει και με τις δύο πλευρές μιας εθνικής διαμάχης (π.χ Σέρβοι και Αλβανοί στο Κόσοβο).

Η αντιδραστική διεθνής πλευρά των παραπάνω κινήματων είναι άμεσα συνδεδεμένη με την εσωτερική τους πλευρά. Για παράδειγμα το κίνημα των Σέρβων τσένικ για το διαμελισμό της Βοσνίας και της Κροατίας συνοδεύτηκε υποχρεωτικά από την εθνοκάθαρση στο εσωτερικό των δύο αυτών χωρών, των μη σέρβικων πληθυσμών, οπότε από τη γενοκτονία.

Λέμε υποχρεωτικά γιατί η οι-

κονομική και κοινωνική ζωή αυτών των περιοχών δεν τους επέβαλε την δημιουργία νέου εθνικού κράτους. Το εθνικό κράτος φτιάχνεται για να διευκολύνει την επικοινωνία, κύρια μάλιστα την οικονομική επικοινωνία και τις υλικές ανταλλαγές ανάμεσα σε πληθυσμούς που μιλάνε μια κοινή γλώσσα σε μια περιοχή του πλανήτη. Ύστερα φτιάχνεται για να διευκολύνει και να επιταχύνει την συσσώρευση του παραγωγικού κεφαλαίου και να εμποδίσει την ληστεία του εθνικού πλούτου από μια εξωτερική δύναμη και τέλος, για να λύσει προβλήματα κρατικού διοικητικού συγκεντρωτισμού που είναι απαραίτητος στις σύγχρονες κοινωνίες.

Αυτοί όλοι οι όροι δεν υπήρχαν στη Βοσνία και την Κροατία. Το νέο εδαφικά επεκταμένο σερβικό κράτος μέσα στη Βοσνία και την Κροατία δεν έλυσε κανένα πρόβλημα, ίσα ίσα ο ρόλος του ήταν να χωρίσει πληθυσμούς, να υψώσει νέα τείχη στην επικοινωνία, να αποδυναμώσει την κοινή παραγωγική και διοικητική συγκέντρωση, να μειώσει την έκταση των ελεύθερων συναλλαγών. Αυτό το απάνθρωπο και οπισθοδρομικό έργο δεν μπορούσε παρά να πραγματοποιηθεί με την εξόντωση των αντιδρώντων μη ομογενών πληθυσμών. Αυτό ήταν το τέλος από μια ακροδεξιά πλευρά του σύγχρονου πολυεθνικού κράτους. Δεν είναι τυχαίο επίσης που ο αλβανικός σοβινισμός έκανε εθνοκάθαρση κατά των Σέρβων στη δεκαετία 1980 - 1990 στο Κόσοβο, ανεξάρτητα από την εθνική καταπίεση των Σέρβων κατά των Αλβανών στην ίδια περιοχή, ούτε τυχαίο που ο ίδιος σοβινισμός θέλει να σπάσει τη διοικητική ενότητα της Δημ. της Μακεδονίας στο Τέτοβο στο όνομα της γενικά πολύ σωστής και δημοκρατικής αποκέντρωσης.

Είναι φυσικό λοιπόν που παντού οι διαμελιστικές ψευτοεθνικές δυνάμεις στρέφονται ενάντια στον αστικό δημοκρατισμό (μετά την ήττα των προλεταριακών επαναστάσεων). Αυτός είναι σήμερα η κυρίαρχη πολιτική έκφραση της πιο ανεπτυγμένης καπιταλιστικής οικονομίας, εκείνης δηλαδή που δεν στηρίζεται κύρια στον πόλεμο και που προϋποθέτει την ελεύθερη μετακίνηση προσώπων και αγαθών και την πιο ενιαία και συγκροτημένη κρατική διοικητική μηχανή σε ένα όσο γίνεται πιο ευρύ χώρο πολιτών διαφορετικής εθνικής καταγωγής ή κουλτούρας (Αυτές οι προϋποθέσεις κάθε αστικής ανάπτυξης είναι και οι καλύτερες για να προετοιμάσουν μια ώριμη λαϊκή - προλεταριακή επανάσταση).

Με ένα τέτοιο λοιπόν κοινωνικό πρόγραμμα είναι φυσικό οι νέες εθνικιστικές δυνάμεις να μαζεύουν ότι χειρότερο μέσα από την κοινωνία, ότι πιο καθυστερημένο και βάρβαρο από κάθε άποψη. Δεν

ΤΟ ΡΚΚ ΚΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ "ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ"

συνέχεια από τη σελ. 5

είναι τυχαίο που η στρατοκρατία, η χειρότερη γραφειοκρατία, οι ληστοσυμμορίες, οι μαυραγορίτες και οι νεοκαπιταλιστές κομματικοί अपαράτνικ - βδέλλες του κράτους, ήταν το κοινωνικό μπλοκ που ηγήθηκε της σέρβικης επέκτασης, πατώντας πάνω στην πιο καθυστερημένη και απληροφόρητη μάζα του χωριού και της πόλης.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΟΥΡΔΩΝ. ΙΡΑΚ - ΤΟΥΡΚΙΑ

Ανάλογες είναι οι υλικές και πολιτικές συνθήκες κάτω από τις οποίες αναπτύχθηκε το κίνημα των Κούρδων του ΡΚΚ στην Τουρκία του 1980.

Εδώ προβάλλεται συχνά το επιχείρημα ότι οι Κούρδοι στην Τουρκία είναι πολλοί, είναι εκατομμύρια, αντίθετα με τους σχετικά μικρούς όγκους των διαφορετικών εθνικά, σε σχέση με τον πλειοψηφικό πληθυσμό, πληθυσμών που άδικα ζητούν κρατική ανεξαρτησία και απόσχιση στις άλλες βαλκανικές χώρες.

Όμως σε τέτοιες περιπτώσεις το βασικό ζήτημα δεν είναι ο όγκος του πληθυσμού, αλλά η κατανομή του στο γεωγραφικό χώρο και κυρίως οι ανάγκες της κοινωνικής και οικονομικής του ζωής. Είναι οι ανάγκες αυτής της ζωής που βγάζουν τα προοδευτικά εθνικά κινήματα και όχι οι κοινωνιολογικές αναλύσεις επί χάρτου. Δεν υπάρχει το αφηρημένο εθνικό δικαίωμα του τάδε λαού, αλλά το εθνικό δικαίωμα που εκφράζεται από συγκεκριμένες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που αγωνίζονται κάθε φορά. Σε αυτές κατ' αρχήν ενσαρκώνονται και αναγνωρίζονται τα γενικά δικαιώματα του καταπιεσμένου έθνους και αργότερα αναλύει κανείς την πιο ευρύτερη κοινωνική και οικονομική βάση αυτών των αγώνων και μελετάει την ιστορία τους.

Το σημερινό λοιπόν κίνημα των Κούρδων της Τουρκίας, υπό το ΡΚΚ, δεν βγαίνει από τις δημοκρατικές ανάγκες των κούρδικών πληθυσμών της Ανατολίας, που πραγματικά καταπιέζονται από το τούρκικο κράτος. Το πρόγραμμα του ΡΚΚ και η πράξη του είναι αντιδραστική από πάνω ως κάτω.

Κατ' αρχήν η βασική του μέθοδος πάλης είναι η εθνοκάθαρση.

Το ΡΚΚ εξοντώνει αμάχους και τιμωρεί χωριά, ιδίως κούρδικά, με στόχο την εθνική ομογενοποίηση και την δικιά του πολιτική δικτατορία πάνω στις κούρδικες μάζες. Οι υποστηρικτές του ΡΚΚ θα πρέπει να πάρουν υπόψη τους το γεγονός ότι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων που καταδικάζουν με συνέπεια τις τούρκικες αρχές εδώ και χρόνια για την αντιδημοκρατική τους πρακτική, σε πολλά επίπεδα συγκεντρώνουν περισσότερα πυρά στο ΡΚΚ. Η πολύ έγκυρη Human Rights Watch (HRW - Παράτηρητήριο για τα ανθρώπινα δικαιώματα), κατηγορεί τον Οτσαλάν όχι μόνο για εγκλήματα πολέμου αλλά και για εγκλήματα "κατά της ανθρωπότητας", ενώ διαθέτει πλούσια ντοκουμέντα και

καταγγέλλει "ωμότητες" του ΡΚΚ. Συγκεκριμένα κατηγορεί το ΡΚΚ "ότι ανάμεσα στο 1992 και το 1995 έσφαξε 360 άτομα, ανάμεσά τους 39 γυναίκες και 76 παιδιά" καθώς και για εμπόριο ναρκωτικών. Αυτά δίχως να μειώνει τις "πολύ σοβαρές ακρότητες" των τούρκικων δυνάμεων. (Μόντ 4 και 5 Δεκέμβρη).

Ένα τέτοιο κόμμα δεν μπορεί παρά να είναι φασιστικό σε όλα τα επίπεδα, πράγμα που επιβεβαιώνεται από πολλές πλευρές και από την εξόντωση με δολοφονίες των "αντιφρονούντων" μέσα του, και από την εξόντωση όλων των άλλων κούρδικων δημοκρατικών οργανώσεων και κομμάτων έξω του. Επιπλέον το ΡΚΚ επιβάλλει μορφές οικονομικής δικτατορίας στους κούρδικους πληθυσμούς του εξωτερικού, ιδιαίτερα μέσα από τις υποχρεωτικές οικονομικές τους εισφορές.

Μπορούμε στο σημείο αυτό να ξαναθέσουμε το ερώτημα: Μήπως είναι κακό το ΡΚΚ, αλλά δίκαιη η υπόθεση του ανεξάρτητου Κουρδιστάν;

Πέρα από την αρνητική απάντηση που δώσαμε λίγο πριν στο ερώτημα αυτό με θεωρητικό τρόπο, δηλαδή με το ότι δεν υπάρχει δίκαιη εθνική υπόθεση δίχως ένα δίκαιο εθνικό κίνημα, πρέπει να απαντήσουμε ακόμα πιο συγκεκριμένα μέσα από τα στοιχεία που μας δίνει η ζωή και η ιστορία.

Αν πραγματικά ήταν δίκαιη η υπόθεση του ανεξάρτητου Κουρδιστάν, θα υπήρχε δίπλα και απέναντι στο ΡΚΚ ένα άλλο δημοκρατικό εθνικό κούρδικό κίνημα ανεξαρτησίας. Το ΡΚΚ θα μπορούσε να υπερισχύσει, αλλά μέσα από έναν εμφύλιο. Όμως αυτός ο εμφύλιος δεν έγινε ποτέ, πέρα από μερικές αψιμαχίες στην πρώτη φάση του ΡΚΚ με ένα μικρό εθνικιστικό σχήμα το ΚΥΚ (Οι απελευθερωτές του Κουρδιστάν) που γρήγορα συντρίβη. Εκείνο όμως που περισσότερο θα συνέβαινε είναι ότι το ΡΚΚ θα ρίζωνε μέσα στους κούρδικους πληθυσμούς της Τουρκίας και θα έκανε ανάρτικο με ισχυρές βάσεις μέσα στο τούρκικο έδαφος. Όμως το ΡΚΚ από την πρώτη στιγμή της ύπαρξής του οργανώθηκε σε ξένο έδαφος, στη Συρία, με άνετη υποστήριξη σε όπλα και σε χρήμα, και από εκεί ξεκινούσε τις επιθέσεις του στα συνοριακά χωριά ως τα χθες. Για να εξηγήσουν αυτή την από τα έξω δράση οι υποστηρικτές του ΡΚΚ επικαλούνται την κατασταλτική δύναμη του τουρκικού κράτους. Όμως αυτή ελάχιστα υπολείπεται από την κατασταλτική δύναμη του ιρακινού κράτους το οποίο ποτέ του δεν μπόρεσε να υποτάξει την αληθινά εσωτερική και μακρόχρονη (μισού αιώνα) εθνική πάλη των Κούρδων του Ιράκ. Το Δημοκρατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (ΡΚΚ) των ιρακινών Κούρδων, με επικεφαλής τον Μπαρζανί, σχημάτισε έναν μεγάλο στρατό, τους Πεσμεργκά, η οποία έδωσε νικηφόρες μάχες σώμα με σώμα με την ιρακινή φεουδαρχία (Δυναστεία των Χασεμιτών) και αργότερα με τη νέα αστική τάξη που ανέτρεψε αυτή τη Δυναστεία. Είναι ωστόσο χαρακτηριστικό της διαφοράς των δύο κινήματων το εξής: Οι Κούρδοι του Ιράκ δέθηκαν από την πρώτη

στιγμή και συμάχησαν για καιρό με την ανερχόμενη αστική τάξη του Ιράκ (Κασσέμ) ενάντια στην φεουδαρχική και μισοαποικιακή παλιά τάξη πραγμάτων (πριν ξεκινήσουν νέο πόλεμο μετά το 1965 ενάντια και στην ιρακινή αστική τάξη επειδή δεν τήρησε τις υποσχέσεις της). Η προοδευτική φύση αυτού του κινήματος εκφράζεται επίσης από τις πολύ καλές σχέσεις με την τότε σοσιαλιστική ΕΣΣΔ της αμέσως μετά τον πόλεμο εποχής. Όμως κυρίως εκφράζεται από το γεγονός ότι το κίνημα του ΡΚΚ στην πιο επαναστατική του στιγμή και στιγμή της μεγαλύτερης ισχύος του, διατυπώνει στο 6ο του Συνέδριο (Αύγουστος του '64) τη θέση της αυτονομίας των Κούρδων μέσα στα πλαίσια ενός ενωμένου Ιράκ και σε συνεργασία με τον κούρδικό λαό, αλλά και με όλους τους αραβικούς λαούς ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

Αντίθετα ακριβώς από αυτή τη γραμμή, το ΡΚΚ, από την πρώτη στιγμή έριξε τη γραμμή της "απελευθέρωσης από την Τουρκία" και της απόσχισης. Από τότε ως τα σήμερα το ΡΚΚ, αντί να ενωθεί με τις πιο δημοκρατικές και προοδευτικές πλευρές της τούρκικης κοινωνίας τις πολεμάει συγκεντρώνοντας ιδίως τα πυρά του στους Κούρδους και Τούρκους δημοκράτες που παλεύουν για πολιτική αυτονομία των Κούρδων μέσα στην Τουρκία και όχι για απόσχιση. Είναι λοιπόν απόλυτα φυσιολογικό που σήμερα το ΡΚΚ ενώνεται με το αντιδραστικό Ισλάμ ενάντια στο κοσμικό τούρκικο κράτος, ενώ από την γέννησή του είναι αντίθετο στον κεμαλισμό, υιοθετώντας όλη την αντιδραστική παράδοση του κούρδικου κινήματος στην Τουρκία. Αυτό είναι κάτι πολύ βαθύ και αποκαλυπτικό της στρατηγικής και ιδεολογίας του ΡΚΚ.

Λέγοντας αντιδραστική παράδοση εννοούμε τα κινήματα των Κούρδων της Τουρκίας ενάντια στην τούρκικη αστική επανάσταση και ειδικά τον κεμαλισμό για λογαριασμό των ιμπεριαλιστών. Το πιο σημαντικό από αυτά τα κινήματα έγινε το 1925 με επικεφαλής τον Σείχη Σαίντι Ντιράν και είχε καθαρά φεουδαρχικό και φιλοϊσλαμικό περιεχόμενο. Όλα τα προπολεμικά κούρδικα κινήματα της Τουρκίας ήθελαν τη διατήρηση του πατριαρχικού νομαδικού καθεστώτος των φυλών και ήταν προϊόντα του χειρότερου τοπικισμού και της κοινωνικής καθυστέρησης που επικρατούσε στα κούρδικά βουνά.

Η θεμελιακή διαφορά ανάμεσα στο σημερινό κούρδικό κίνημα της Τουρκίας και εκείνο του Ιράκ βρίσκεται στο ότι το πρώτο είναι προϊόν της αγροτικής καθυστέρησης και εργαλείο για τη διατήρηση των μισοφεουδαρχικών σχέσεων στην ύπαιθρο που σημαίνουν πλήρη υποταγή στον αρχηγό της φυλής, τον "αγά", και στις θρησκευτικές αδελφότητες. Η ίδια η καλλιέργεια της τυφλής πίστης στον "Απο", (θείος στα κούρδικά), δηλ. στον Οτσαλάν, είναι ο συμβολισμός αυτής της μισοφεουδαρχικής κυριαρχίας και μέσα στο ίδιο το ΡΚΚ. Αντίθετα το μεταπολεμικό κούρδικό εθνικό κίνημα του Ιράκ βγήκε σαν αστικό εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα μέ-

σα από τις πρώτες μεγάλες πόλεις του ιρακινού Κουρδιστάν και σε στενή συμμαχία με το προλεταριάτο των πετρελαιοπηγών του Κιρκούκ. Η κούρδικη ύπαιθρος σε αυτή την περίπτωση ηγεμονεύτηκε από την πόλη. Στην τούρκικη περίπτωση έγινε το αντίστροφο. Γι αυτό το ιρακινό κούρδικό κίνημα και σε ένα πολύ μικρότερο βαθμό το ιρακινό, έγινε, μιλώντας πάντα σε γενικές γραμμές, ένα προοδευτικό κίνημα και το τούρκικο ένα αντιδραστικό.

Αν θα μπορούσε κάποια στιγμή να προκύψει ένα προοδευτικό κούρδικό εθνικό κίνημα στο τούρκικο έδαφος αυτό θα γινόταν σε συμμαχία με το κούρδικό κίνημα του Ιράκ. Αλλά και το κέντρο ενός θεωρητικά ενδεχόμενου ενιαίου κούρδικού κράτους, δηλαδή το πιο ανεπτυγμένο πολιτικά και οικονομικά κομμάτι του δεν θα μπορούσε παρά να είναι το ιρακινό Κουρδιστάν. Κι όμως ακριβώς με αυτό το Κουρδιστάν συγκρούεται ο "Απο". Το ΡΚΚ του Μπαρζανί τον κουνιγάει μέσα στο ιρακινό έδαφος σε συνεργασία με τον τούρκικο στρατό ακριβώς επειδή αυτό εκπροσωπεί την αντίδραση στα μάτια όλου του ιρακινού κούρδικου λαού. Βέβαια το ΡΚΚ μπορεί να επικαλείται τις κάπως καλύτερες τελευταία σχέσεις του με το ΡΚΚ, το Πατριωτικό Κόμμα του Κουρδιστάν (ηγεσία Ταλαμπανί), που είναι μια διάσπαση του ΡΚΚ καθοδηγμένη από την κατοπινή σοσιαλφασιστική ΕΣΣΔ και ευνοημένη από τους μουλάδες του Ιράν. Ωστόσο ούτε το ΡΚΚ διακινδυνεύει ανοιχτή ενότητα με το ΡΚΚ, τόσο μισητό είναι αυτό.

Μπορούμε λοιπόν εδώ να βαθύνουμε στην ανάλυσή μας και να αναρωτηθούμε: Γιατί δεν βγήκε στην Τουρκία ένα εθνικό κίνημα των Κούρδων ιρακινού τύπου;

Πιστεύουμε ότι η πιο "υλική" αιτία βρίσκεται στο ότι στο τουρκικό Κουρδιστάν για μια ολόκληρη περίοδο δεν υπήρξε μια πορεία εκβιομηχανοποίησης και αστικοποίησης που να οδηγήσει στη δημιουργία λίγο πολύ μεγάλων πολέμων και μιας αντίστοιχης με τοπικά συμφέροντα αστικής τάξης Κούρδων. Σε αυτό το ζήτημα ο καθοριστικός παράγοντας φαίνεται να ήταν αρχικά η λυσσαλέα κούρδικη πολιτική και κοινωνική αντίδραση στην αστική συγκρότηση του τούρκικου κράτους και στη συνέχεια η απάντηση του τούρκικου εθνικισμού και της τούρκικης αντίδρασης που σε συνθήκες τέλματος και οπισθοχώρησης της αστικής εξέλιξης, προχώρησε σε μια πολιτική διάλυσης του κούρδικου πληθυσμού στη νοτιοανατολική Τουρκία. Αυτή η πολιτική αλλά και η ίδια η πορεία της τούρκικης εκβιομηχάνισης είχε σαν αποτέλεσμα οι Κούρδοι, και μάλιστα τα πιο πολιτικά ανήσυχια στοιχεία τους, να μεταναστεύσουν εσωτερικά στις μεγάλες τούρκικες πόλεις και να γίνουν εργάτες και μάλιστα να αποτελέσουν συχνά ισχυρούς παράγοντες του ευρύτερου τούρκικου δημοκρατικού κινήματος. Ταυτόχρονα υπήρξε μια πολιτική ενίσχυσης του εκτουρκισμού των κούρδικών περιοχών.

Έτσι φτάσαμε σε ένα σημείο ό-

που δεν έγινε δυνατό να προκύψουν σήμερα στην Τουρκία λίγο πολύ ομοιογενείς κούρδικοι αστικοί πληθυσμοί, οπότε και προοδευτικό εθνικό κούρδικό κίνημα που να ζητάει ξεχωριστό κράτος. Ξεχωριστό κούρδικό κράτος σημαίνει στη σημερινή Τουρκία εθνοκάθαρση των Τούρκων. Γι αυτό μιλάμε για διαμελισμό με την αρνητική έννοια. Αν σήμερα υπάρχουν μερικές πόλεις με μεγάλο πληθυσμό στο Κουρδιστάν, όπως το Ντιγιαρμπακίρ (που βρίσκεται στην άκρη της κούρδικης περιοχής), είναι επειδή φούσκωσαν ξαφνικά μέσα στα τελευταία χρόνια εξ αιτίας του αμείλικτου εθνικού πολέμου (που δεν τον δίνει με βίβλα μέσα μόνο το ΡΚΚ, αλλά και της αναπόφευκτης φυγής του πληθυσμού). Τέτοιες πόλεις έχουν μικτό πληθυσμό.

Για το τούρκικο Κουρδιστάν ισχύει ακόμα περισσότερο αυτό που ισχύει για το κούρδικό. Τα κούρδικα δημοκρατικά δικαιώματα μπορούν να εξασφαλιστούν μόνο μέσα σε ένα δημοκρατικό πολυεθνικό τουρκικό κράτος, με την εξασφάλιση εδαφικής αυτονομίας για τις περιοχές όπου ζουν λίγο πολύ συμαγείς κούρδικοι πληθυσμοί. Η συμμαχία του κούρδικου δημοκρατικού κινήματος με το τουρκικό είναι η βάση κάθε προοδευτικής αλλαγής σ' αυτή τη χώρα. Εννοείται ότι δημοκρατική συμμαχία σημαίνει δύο πράγματα: χτύπημα του ανερχόμενου ισλαμοφασισμού και υπεράσπιση της Ευρωπαϊκής πορείας της Τουρκίας. Αλλά αυτά σημαίνουν πρώτα απ' όλα συντριβή του σοσιαλφασιστικού ΡΚΚ. Με ισχυρό το ΡΚΚ και όρθια τη γραμμή του ανεξάρτητου Κουρδιστάν στην Τουρκία δεν υπάρχει μέλλον για τους Κούρδους της Τουρκίας.

Αυτό το καταλαβαίνουν στο βάθος και οι ίδιοι οι Κούρδοι της Τουρκίας που αρνούνται πεισματικά στην μεγάλη τους πλειοψηφία να ακολουθήσουν το ΡΚΚ ή τη μετωπική του μορφή, το κόμμα Hader (που παίρνει ένα 3% στις εθνικές εκλογές).

Αυτή την κατάσταση την διαισθάνονται και οι δημοκρατικοί λαοί της Ευρώπης που αρνούνται να θεωρήσουν το ΡΚΚ ηγέτη ενός αληθινού εθνικο-ανεξαρτησιακού κινήματος. Μέσα στην Ιταλία όλοι ήδη ζητάνε την απέλαση του Οτσαλάν. Ακόμα και στην Ελλάδα, τη χώρα του υστερικού αντιτουρκισμού, ο λαός δυσπιστεί απέναντι σε αυτό το κούρδικό κίνημα. Οι δε ενημερωμένοι δημοκράτες είναι ακόμα πιο αδιάφοροι στη μοίρα αυτού του τραμπούκου. Ξέρουν ότι στη χώρα μας ΡΚΚ σημαίνει συμμαχία με ΚΥΠ, Χαραλαμπίδη και "Χρυσή Αυγή".

Το ΡΚΚ είναι η επιστροφή των τσαρικών επαναστάσεων του 19ου αιώνα στην Ευρώπη. Μόνο που εκείνες τότε είχαν κάποια πλευρά μεγαλείου. Δίπλα στον ελεεινό Κολοκοτρώνη υπήρχε πάντα ένας Μιαούλης. Το ΡΚΚ είναι μια μακάβρια φάρσα. Εδώ ένας πράκτορας, ένας δικτατορικός ηγέτης κατηγορεί τους πιο στενούς του συνεργάτες σαν υπεύθυνους των σκάνδαλων του εγκλημάτων. Είναι φυσικό. Η Ρωσία δεν επιστρέφει απλά σαν τσαρισμός, αλλά σαν Χίτλερ που ψάχνει για δοσίλογους.

Το ΡΚΚ είναι η τέλεια άρνηση κάθε κούρδικου, εθνικού και δημοκρατικού κινήματος.

συνέχεια από τη σελ. 4

ΜΕΡΙΚΑ ΡΑΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΟΥΝΑ ΤΟΥ ΟΤΣΑΛΑΝ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΩΝ ΑΛΛΩΝ

λαμβάνει υπόψη του τις τεράστιες κοινωνικές αλλαγές που πραγματοποιούνται ή που πρέπει να πραγματοποιηθούν στη χώρα μας και στον κόσμο. Επισείει μια νέα κόλαση, τον αφανισμό του ανθρώπινου είδους, για όσους ζητάνε ανάπτυξη, στηριζόμενος όχι μόνο στο οικολογικό του επιχείρημα, αλλά και στη φασιστική ιμπεριαλιστική θέση του παπά Μάλθους που λέει ότι δεν επαρκούν τα τρόφιμα του πλανήτη για να θρέψουν τους κατοίκους του. Υψώνει πάνω από την οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα τις ψυχολογικές ανάγκες του ατόμου, σε απόλυτη συμφωνία με το δυνάμωμα του ατομισμού στην κοινωνία μας, τα τελευταία χρόνια. Είναι ανοιχτός φιντεϊστής.

Όλες αυτές οι θέσεις αποτελούν ακριβώς τα αντιαναπτυξιακά και αντιευρωπαϊκά επιχειρήματα του σοσιαλφασισμού που προσπαθεί να οδηγήσει τη χώρα στην αγκαλιά του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Γι' αυτό πάντα ο σοσιαλφασισμός πρόβαλε τις θέσεις του Γραμματικάκη, και αυτόν τον ίδιο από τα μέσα επικοινωνίας, όπως γίνεται και τώρα με την προβολή τους από την κρατική τηλεόραση. Εξάλλου είναι γνωστή η πολιτική θέση του Γραμματικάκη στο πλευρό του Συνασπισμού. Είναι επίσης γεγονός το σοσιαλφασιστικό "κράτος" του πανεπιστημίου Κρήτης, και του Ι.Τ.Ε. που δημιούργησε με τον διευθυντή του Ι.Τ.Ε. Α. Οικονόμου, με τη βοήθεια του Α. Παπανδρέου, και που το χρησιμοποίησαν σαν εργαλείο με στόχο τον έλεγχο των ιδρυμάτων της χώρας. Ο Γραμματικάκης παίρνει όλες τις θέσεις του σοσιαλφασισμού, και προσπαθεί να τις επιστημονοποιήσει, δηλαδή να τους προσδώσει το κύρος της επιστήμης. Αυτό το κάνει με το να τις παρουσιάζει σε μία περιρρέουσα επιστημονική ατμόσφαιρα την οποία δημιουργεί με το φωτισμένο του μανδρινού καθηγητή της Φυσικής, και τις επιστρέφει σ' αυτόν ανανεωμένες και στο δεκαπλάσιο. Αυτή είναι η προσπάθειά του. Η κοινωνική προέλευση του έργου του Γραμματικάκη βρίσκεται στην ανάγκη της βεβαίωσης των θέσεων του σοσιαλφασισμού, στην ανάγκη που έχει να αποκτήσουν οι ιδέες του μέσα στο λαό μια αυτοτελή κίνηση, μια ανεξάρτητη κίνηση από την κίνηση της κοινωνίας, που εξελίσσεται, να μετατραπούν δηλαδή σε μια ιδεολογία που θα είναι το ανάχωμα για την πρόοδο και την ανάπτυξη γενικότερα.

Ο συγγραφέας αυτός παράγει πάντα κομματικό έργο που συμβαδίζει με τον Παττάκη, αποτρέπει στήριγμα του μαύρου μετώπου στην παιδεία, διεκπεριώνει τη Λαλιώτικη πολιτική στο χώρο των ΑΕΙ. Είναι με λίγα λόγια ένας διανοούμενος του σοσιαλφασισμού που έχει αναλάβει το καθήκον της αυτό-επιβεβαίωσης των σοσιαλφασιστικών ιδεών. Την πολιτική του σοσιαλφασισμού τη διεκπεριώνουν και άλλοι. Πρόκειται για έναν ακραίο αντιδραστικό.

Επιστολή πρώτη, προς Γιωργάκη Παπανδρέου, Πάγκαλο, Σημίτη και γενικά όσους πρότειναν "διεθνή Διάσκεψη για την επίλυση του Κουρδικού": Η πρότασή σας είναι κάπως μπαγιάτικη. Πριν από σας το είχε προτείνει η ρωσική Δούμα. Δείτε τι γράφει η *Ελευθεροτυπία* στις 26 Οχτώβρη:

«*Συσχετίζοντας τις εξελίξεις στο Κουρδικό με εκείνες στο Κοσσυφοπέδιο, η ρωσική Δούμα υπερψήφισε προχθές απόφαση υπέρ της διοργάνωσης μιας διεθνούς διάσκεψης για την ειρηνική επίλυση του Κουρδικού. Με την ίδια απόφαση, η ρωσική Βουλή απευθύνει κάλεσμα προς τα Ηνωμένα Έθνη, προέδρους κρατών και Κοινοβουλίων, να πραγματοποιηθεί η διάσκεψη, ενώ ζητούν ανάλογη παρέμβαση στην Τουρκία με εκείνη στη Σερβία.*»

Να λοιπόν ποιος ήταν ο πρώτος διδάξας. Προφανώς βέβαια. Η σημερινή ελληνική διπλωματία είναι ένα τσιράκι της ρώσικης μέσα σε συνθήκες ΕΟΚ.

Επιστολή δεύτερη, προς τους απανταχού προστάτες και υποστηρικτές του Οτζαλάν: Μαζέψτε λίγο τον κύριο, γιατί έχει αρχίσει να γίνεται γελοίος και σας εκθέτει ανεπανόρθωτα.

Στο γάλλο δικαστή Ζαν-Φρανσουά Ρικάρ, ο οποίος ερευνά πιθανές σχέσεις μεταξύ του Οτζαλάν και τεσσάρων Κούρδων που δικάζονται στη Γαλλία για βίαιη απόσπαση χρημάτων υπέρ του ΡΚΚ, ο Οτζαλάν περιορίστηκε να δηλώσει ότι αρνείται κάθε κατηγορία κατά του ΡΚΚ και διαβεβαιώνει ότι η οργάνωσή του δε χρησιμοποιεί τις μεθόδους που της αποδίδονται, δηλαδή τη βίαιη απόσπαση χρημάτων...

Σώπα καμηνέ! Τέτοιες μεθόδους το ΡΚΚ! Ο κόσμος το 'χει τούμπανο κι εμείς κρυφό καμάρι.

Αρκεί να διαβάσει κανείς στην *Ελευθεροτυπία* (μια εφημερίδα που είναι φανερά υπέρ του ΡΚΚ και του Οτζαλάν) την ανταπόκριση του Π. Βαλασόπουλου από τη Γερμανία (12 Δεκέμβρη), όπου προσπαθεί να εξηγήσει γιατί ο τύπος αυτός είναι εκεί μισητός: «*Ο Οτσαλάν συνεχίζει να είναι ο "Κούρδος τρομοκράτης" για πολλούς Γερμανούς και τα περισσότερα ΜΜΕ τον αντιμετωπίζουν ακόμη με μεγάλη καχυποψία και προκατάληψη (...)* Για την κατάσταση αυτή πολλοί είναι οι υπεύθυνοι στη Γερμανία. Πρώτα απ' όλα η τουρκική προπαγάνδα (...) Για την άσχημη εικόνα που έχει δημιουργηθεί εδώ για τον Οτσαλάν φταίει σε μεγάλο βαθμό το ίδιο το ΡΚΚ. Κάτι που τώρα το αναγνωρίζουν και οι ίδιοι (...) Το ΡΚΚ εξαπέλυσε κύματα βιαιών επιθέσεων κατά τουρκικών στόχων στη Γερμανία, κάθε φορά που η καταπίεσή τους στην Τουρκία γινόταν αφόρητη. Όμως, τις περισσότερες φορές οι "τουρκικοί στόχοι" ήταν κάτι μακάβρια και μανάβικα Τούρκων μεταναστών. Στο Βερολίνο δεκάδες τουρκικά μανάβικα έγιναν στόχτη. Μαζί με άλλα τόσα τουριστικά γραφεία. Και βέβαια η βία αυτή κατά άλλων βιοπαλαιστών μόνο καλό δεν έκανε στο ΡΚΚ. Μετά άρχισαν οι εμφύλιες διαφορές. Στο Βερολίνο ξεσηκώνονταν οι συμπατριώτες τους οι Κούρδοι καταστηματαρχες. Καταγγελίες για κεφαλικό φόρο που πληρώνουν όλοι για το ΡΚΚ (σε: τα ψέματα του Οτζαλάν που γράφαμε παραπάνω). Όποιος δεν έδινε χρήματα για την ενίσχυση του αγώνα, έβλεπε το μαγαζί του θρύψαλα. Για να μην πούμε για τις επιθέσεις κατά διαφωνούντων στελεχών του ίδιου του ΡΚΚ με τον Οτσαλάν. Αλλωστε, η κατηγορία που τον βαρύνει στη Γερμανία είναι η δολοφονία ιδεολογικού του

αντιπάλου. Τη μεγαλύτερη κατηγορία κατά του ΡΚΚ την προσάπτει η γερμανική αστυνομία, που εδώ και χρόνια ισχυρίζεται ότι το κόμμα αυτό φέρνει ηρωίνη στην Ευρώπη και με τα έσοδα χρηματοδοτεί τον αγώνα του (...) Τα τελευταία χρόνια η λέξη Κούρδος έχει ταυτιστεί με τη λέξη τρομοκράτης. Την τάση αυτή κατάλαβε και ο ίδιος ο Οτσαλάν και έκανε θετικά βήματα τα τελευταία χρόνια. Σε συνεντεύξεις του παραδέχθηκε ότι **ήταν λάθος η πολιτική της βίας που ακολούθησε το κόμμα του στη Γερμανία**. Εδώ και δυο χρόνια έχουν ανασταλεί οι επιθέσεις και γενικά το ΡΚΚ προσπαθεί με κάθε τρόπο να φτιάξει την εικόνα του. Όμως η στάμπα μένει».

Αυτά για τη δράση του ευαγούς ιδρύματος του ΡΚΚ στην καρδιά της Ευρώπης.

Επιστολή τρίτη, αφιερωμένη εξαιρετικά, μεταξύ άλλων, και στους συντρόφους του Οτζαλάν. Μέχρι σήμερα οι υποστηρικτές του ΡΚΚ και του Οτζαλάν, αλλά και ο ίδιος, απέρριπταν μετά βδελυγμίας την κατηγορία ότι σκότωναν αδιάκριτα αθώους, άμαχους πολίτες. Τώρα όμως, προκειμένου να κάνει το καλό παιδί για να πάρει το πολιτικό άσυλο στην Ιταλία και να δώσει και τα αντίστοιχα προσχήματα στον Νταλέμα, βγαίνει και υποστηρίζει, τι λέτε;

Πρώτον, ότι «*οι δολοφονίες δασκάλων και αμάχων από άνδρες του ΡΚΚ έγιναν με πρωτοβουλία του (υπαρχηγού του) Σακίκ και ότι ο ίδιος μόλις το έμαθε ζήτησε να σταματήσουν*». Πω πω, τι παρεξήγηση βρε παιδί μου!

Δεύτερον, ότι «*διαρρηγνύει τους δεσμούς του με τον ένοπλο αγώνα που διεξάγει το υπό την ηγεσία του ΡΚΚ κατά των τουρκικών κυβερ-*

νητικών δυνάμεων» (και τα δύο αποσπάσματα από την *Ελευθεροτυπία* (14 Δεκέμβρη). Και η "αποκήρυξη" συνεχίζεται την επόμενη μέρα: «*Συνέχισε τη σκληρή κριτική εναντίον των Κούρδων ανταρτών, όσων τουλάχιστον δεν βλέπουν με καλό μάτι την προοπτική να εγκαταλείψουν, έστω και προσωρινά, τον ένοπλο αγώνα: "Αν οι αντάρτες θέλουν να συνεχίσουν αυτό που έκαναν επί 15 χρόνια, τότε δεν έχω καμία σχέση μαζί τους", είπε. Τους κατηγορήσε επίσης ότι "στη μάχη οι περισσότεροι δεν είναι κάτι παραπάνω από δολοφόνοι" και ότι "αν πολεμούσαν σωστά, θα είχαν καταφέρει τη νίκη".*»

Ούτε λίγο ούτε πολύ λοιπόν χαρακτηρίζει τους μέχρι χτες "συναγωνιστές" του δολοφόνου, προκειμένου να βγει ο ίδιος λάδι! Άντε να εξηγήσει κανείς σ' αυτά τα λυσσασμένα σκυλιά, αυτά τα σοσιαλφασιστικά πιράνχας, ότι τα αφεντικά του οι Ρώσοι του σύστησαν να το γυρίσει στο τσάμικο και να κάνει την αθώα περιστερά, προκειμένου να πάρει την πολυπόθητη διεθνοποίηση του Κουρδικού, να γίνει αποδεκτός από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ και να στριμώξει την Τουρκία στη γωνία απομονώνοντάς τη από τις ευρωπαϊκές εξελίξεις. Αυτό μπορεί να είναι σε θέση να ακολουθεί άμεσα τις απότομες ρώσικες στροφές, αλλά γίνεται γελοίος όταν κάνει τον ειρηνοποίο. Δεν του πάει καθόλου αυτός ο ρόλος.

Στο μεταξύ μπορεί, μετά τη νέα απόφαση του Εφετείου της Ρώμης, να κυκλοφορεί ελεύθερος στην Ιταλία μέχρι να παρθεί η οριστική απόφαση για την τύχη του. Και βέβαια, να καλύπτεται ο Νταλέμα πίσω από την ανάκληση εκ μέρους της εισαγγελίας της Καρλσρούης στη Γερμανία του διεθνούς εντάλματος σύλληψης κατά του Οτζαλάν.

ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

Πόσο άρρωστη μπορεί να είναι η αστική τάξη μιας χώρας για να υπογράψει τέτοιες αποικιοκρατικές συμβάσεις με μια άλλη ιμπεριαλιστική χώρα, στην δική μας περίπτωση με την σοσιαλιμπεριαλιστική Ρωσία;

Αναφερόμαστε για μια ακόμη φορά στην αμαρτωλή συμφωνία για το φυσικό αέριο. Όχι στα προβλήματα που έχουν να κάνουν με την ποιότητα και ποσότητα του φυσικού αερίου, όπου οι Ρώσοι αδυνατούν να ανταποκριθούν στις συμβατικές τους υποχρεώσεις και για τα οποία είχαμε γράψει την προηγούμενη φορά, αλλά στην παράταση της προθεσμίας κατασκευής του κύριου αγωγού μεταφοράς του φυσικού αερίου, έργο το οποίο δόθηκε σε αυτούς χωρίς διαγωνισμό και με απευθείας ανάθεση, καθώς και στην απαλλαγή των κατασκευαστών από δασμούς, τέλη, φόρους και ΦΠΑ. Και αυτά σύμφωνα με τροπολογία που υπογρά-

φεται από τον υπουργό Οικονομικών Γ. Παπαντωνίου και την υπουργό Ανάπτυξης Β. Παπανδρέου όπου απαλλάσσονται για ενάμιση ακόμα χρόνο. Γράφει η σχετική έκθεση για την προτεινόμενη τροπολογία: "Με το άρθρο 5 παρ. 3 του Ν. 1956/91 ορίστηκε ότι τα μηχανήματα, εξαρτήματα και ανταλλακτικά που εισιγαγε το Consortium Stroytransgaz με το καθεστώς προσωρινής ατέλειας, για την κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου, πρέπει να επανεξαχθούν μόλις εκτελεσθούν οι συμβάσεις και πάντως όχι το αργότερο από 3 έτη από τη δημοσίευση του Ν. 2364/95. Η προθεσμία αυτή λήγει την 5.12.1998. Επειδή η ολοκλήρωση του ανωτέρω έργου προβλέπεται να πραγματοποιηθεί εντός του έτους 1999, ο δε ανάδοχος σύμφωνα με τις σχετικές συμβάσεις είναι υποχρεωμένος να αποκαθιστά κάθε βλάβη του έργου, που προέρχεται από δική του υπαιτιότητα έως την

οριστική παραλαβή του και, συνεπώς, υπάρχει ανάγκη να έχει στη διάθεσή του μέχρι τότε τον σχετικό μηχανολογικό εξοπλισμό. Για το λόγο αυτό κρίνεται σκόπιμο η ανωτέρω προθεσμία να παραταθεί μέχρι τον Ιούνιο του έτους 2000" (ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, 11-12).

Για ότι έχει σχέση με το κόστος της προτεινόμενης τροπολογίας το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους αναφέρει σε σχετική έκθεσή του: "Με τις διατάξεις του ανωτέρω σχεδίου τροπολογίας παρατείνεται έως 3.6.2000 (λήγει στις 5.12.1998) η απαλλαγή από την καταβολή του ΦΠΑ και των φόρων, δασμών, τελών και όλων των συναφών επιβαρύνσεων εισαγωγής των προσωρινώς εισαχθέντων στην Ελλάδα μηχανημάτων, εξαρτημάτων και ανταλλακτικών κλπ. από την Α/Ο Stroytransgaz και VPO Zarubezhn-Eftegazsroi, που απαιτούνται για την κατασκευή των κλάδων υψηλής πίεσης του κύριου αγωγού με-

ταφοράς φυσικού αερίου. Από τις προτεινόμενες διατάξεις επέρχεται απώλεια των εσόδων του Δημοσίου ακαθόριστη..." (στο ίδιο).

Οι παραπάνω συναρμώδιοι υπουργοί στη δική τους έκθεση για την κάλυψη του κόστους γράφουν: "Από τις διατάξεις της προτεινόμενης τροπολογίας επέρχεται απώλεια των εσόδων του Δημοσίου ακαθόριστη από την παράταση έως 3.6.2000 (λήγει στις 5.12.98) της ατελούς χρησιμοποίησης των μηχανημάτων... Η ανωτέρω απώλεια των εσόδων του Δημοσίου αναμένεται να αναπληρωθεί από άλλες πηγές του κρατικού προϋπολογισμού" (στο ίδιο).

Το κόστος τελικά από αυτή την αποικιοκρατική σύμβαση για τον ελληνικό λαό είναι οικονομικά τεράστιο. Ακόμη πιο μεγάλο είναι το κόστος από αυτή την ενεργειακή εξάρτηση από τη Ρωσία. Οι συνέπειες αυτής της εξάρτησης θα φανούν στο μέλλον.

Είναι χρέος κάθε προοδευτικού ανθρώπου να αντισταθεί σε αυτά τα δεσμά με τα οποία οι Ρώσοι και ένα μεγάλο μέρος της αστικής τάξης δένει τη χώρα μας.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

"ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΒΕΡΕΝΙΚΗ" ή Η Επιστήμη στην υπηρεσία του σκοταδισμού

Αυτό τον καιρό προβάλλεται η τηλεοπτική σειρά: "Αναζητώντας τη Βερενίκη", του πρώην πρύτανη του σοσιαλφασισμού στο πανεπιστήμιο Κρήτης Γ. Γραμματικάκη, έργο που βασίζεται στο πολυδιαφημισμένο βιβλίο του, "η κόμη της Βερενίκης" που εκδόθηκε από το πανεπιστήμιο. Στο βιβλίο αυτό που απευθύνεται σε ένα πλατύ κοινό ο συγγραφέας του διαπραγματεύεται τη δημιουργία του κόσμου από τον Θεό με την έκρηξη Big-Bang, την εξέλιξη του σύμπαντος, τη γέννηση και την εξέλιξη της ζωής, τη θέση του ανθρώπου στο σύμπαν, και το περιβαλλοντικό μέλλον του πλανήτη. Το σύστημά του, τυπικό δείγμα του υποκειμενικού ιδεαλισμού της εποχής μας, ταυτίζεται με αυτό του θετικισμού των φυσικών και κοινωνικών επιστημών.

Κατ' αρχήν ισχυρίζεται ότι η ανθρώπινη παρουσία στο σύμπαν "ίσως έχει κάποια σημασία επειδή παρατηρούνται κάποιες συμπτώσεις". Δύο απ' αυτές είναι ότι η τετραγωνική ρίζα της μάζας του πρωτονίου πολλαπλασιασμένη με τη μάζα ενός συνηθισμένου αστεριού δίνει περίπου τη μάζα του ανθρώπου, και, κάνοντας όμοια πράξη με τις διαστάσεις του πυρήνα των ατόμων, και την απόσταση δύο αστεριών παίρνει το ύψος του ανθρώπου. Διαβάζουμε στη σελίδα 96: "Και βάσει αυτών (εννοεί των συμπτώσεων) διατυπώθηκε το περίφημο "ανθρωπικό αξίωμα" που έχει διάφορες παραλλαγές", και παρακάτω "Η ανθρώπινη αρχή αλλάζει την οπτική γωνία μας ως προς το σύμπαν. Δεν είναι ότι στη μακρά ιωνία εξέλιξη του, το Σύμπαν δημιουργήσε τυχαία τις κατάλληλες συνθήκες για να υπάρξει ανθρώπινη ζωή σ' αυτόν εδώ, ή άλλους πλανήτες. Αλλά ίσα-ίσα η ύπαρξη του ανθρώπου προϋποθέτει ένα συγκεκριμένο Σύμπαν από τα πολλά δυνατά!".

Οι δύο αριθμητικές πράξεις, όπως τις θέτει ο συγγραφέας χάνουν τον χαρακτήρα μιας λογικής άσκησης, και θέτουν σε μία συναρτησιακή σχέση, σε μία σύνδεση, δύο φαινομενολογικά χαρακτηριστικά του ανθρώπου με ένα εντυπωσιακό ουράνιο σώμα, ένα αστέρι σύμβολο της δημιουργίας, αλλά το κυριότερο ένα σώμα που βρίσκεται σε όλες τις περιοχές του σύμπαντος, και που εννοεί ότι αντιπροσωπεύει γι' αυτόν τη φύση. Ο βαθύτερος όμως στόχος του συγγραφέα, είναι η εγκατάσταση μια συναρτησιακής σχέσης μεταξύ της συνείδησης του ανθρώπου και της φύσης, και στη συνέχεια, σαν λογικό συμπέρασμα, να προβάλλει την αποδοχή της αεχώραστης, ταυτόχρονης ύπαρξης της ανθρώπινης συνείδησης και της φύσης. Το επόμενο του βήμα είναι η λογική κατάληξη του προηγούμενου. Η συνείδηση γι' αυτόν γεννά τη φύση.

Με τα αποτελέσματά του που τα χαρακτηρίζει συμπτωματικά, αλλά στη συνέχεια τα απολυτοποιεί, και τους δίνει τη θέση ανύπαρκτου νόμου, συνδέει την ύπαρξη του ανθρώπου που ανήκει στο βιολογικό επίπεδο δομής της ύλης, που είναι το ανώτατο προϊόν της ύλης, με τα αστέρια που ευρίσκονται σε ολόκληρο το σύμπαν, και που ανήκουν στο ανόργανο επίπεδο δομής της ύλης. Υπονοεί με αυτόν τον τρόπο την ύπαρξη μιας νομοτέλειας που συνδέει τα δύο αυτά διαφορετικά επίπεδα δομής, και ειδικότερα την ταυτόχρονη ύπαρξη του ανθρώπου δηλαδή της συνείδησης, με τον ανόργανο κόσμο, δηλαδή τη φύση. Καμία όμως επιστήμη δεν έχει διατυπώσει κάποιο νόμο που να συνδέει δύο διαφορετικά επίπεδα δομής της ύλης, που είναι το κβαντικό επίπεδο, το επίπεδο του πυρήνα και των ατόμων, το χημικό, το βιολογικό και το κοινωνικό επίπεδο. Οι νόμοι του κάθε επιπέδου λειτουργούν στο ίδιο αυτό επίπεδο, αλλά και σε κάθε επίπεδο λειτουργούν οι νόμοι των κατωτέρω επιπέδων, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι οι νόμοι του ανωτέρω επιπέδου ανάγονται στους νόμους του κατωτέρω. Σαν παράδειγμα, οι νόμοι της Χημείας δεν μπορούν να αναχθούν στους νόμους της Φυσικής, παρά το γεγονός ότι οι χημικές ενώσεις αποτελούνται από κβαντικά συστήματα, οι κοινωνικοί νόμοι δεν ανάγονται στους νόμους της βιολογίας, παρά το ότι τα άτομα είναι βιολογικά όντα.

Όμως ο συγγραφέας, κάνει ταυτόχρονα άλλη μία αυθαιρεσία που στηρίζεται στην ύπαρξη της νομοτέλειας, της σύνδεσης που αυτός υπονοεί. Δηλώνει ότι τα αποτελέσματά του ανήκουν στη σφαίρα του συμπτωματικού, μετά απολυτοποιεί το συμπτωματικό που είναι μια στιγμή της εξέ-

λιξης του φαινομένου, μια δευτερεύουσα πλευρά μιας νομοτέλειας, και αντικαθιστά τη γενικότητα του ανύπαρκτου στην περίπτωση μας νόμου, με το συμπτωματικό. Στη συνέχεια αυτό το συμπτωματικό που έχει προέλθει από τη γνώση του πεπερασμένου, δηλαδή του τμήματος του χώρου που μπορεί η πειραματική φυσική να απεικονίζει, το επεκτείνει σε ισχύ και στο άπειρο, στο χρόνο, στο χώρο και σε μορφές κίνησης της ύλης, σύμπαν. Και έτσι μας προσφέρει ένα μεταφυσικό άπειρο. Η "ανθρώπινη αρχή" είναι μια φιλοσοφική αρχή, όπως όλες οι αρχές, που απλά τίθεται. Ο τρόπος όμως που επιχειρεί να τη θέσει ο Γραμματικάκης, είναι ο ίδιος που χρησιμοποιεί η αστική τάξη για να κλέβει την εργατική υπεραξία. Τρομοκρατημένος ο Γραμματικάκης, μπρος στο κριτήριο της πράξης, της πραγματικότητας, της επιστήμης και των συμπερασμάτων της, μπροστά στον διαλεκτικό υλισμό, προσπαθεί να βάλει από το παράθυρο τη φιλοσοφία του. Σε ολόκληρο το βιβλίο του προσπαθεί να μας πείσει ότι οι θέσεις του συμφωνούν με τα πορίσματα της επιστήμης.

Η "ανθρώπινη αρχή" είναι η γνωστή αρχή της συναρμογής (ordination principle) του Ρ. Αβενάριου (1843-1896) που μας την εμφάνισε ο λογοκλόπος συγγραφέας με άλλο όνομα και με μια κατάληξη που τονίζει την ανθρώπινη παρουσία σαν το ύψιστο δημιούργημα του Θεού. Την αρχή που υποστηρίζει, προσπάθησε να τη συναγάγει, όπως μας αφήνει να υποθέσουμε από μια επιστημονική ενόραση, αποκρύβοντας την προέλευσή της και την παλαιότητα της. Ο Ρ. Αβενάριος, ένας από τους ιδρυτές του εμπειροκριτισμού, επηρέασε πολύ τους οπαδούς του Ε. Μαχ (1838-1916). Ο μαχισμός και ο εμπειροκριτισμός γενικότερα, υπήρξαν από τα ισχυρά ιδεολογικά ρεύματα της αστικής τάξης που αντιπαρατέθηκαν στον υλισμό την εποχή του Λένιν. Ο Λένιν αντιμετώπισε αποτελεσματικά και στο θεωρητικό επίπεδο τις ποικίλες εκφράσεις του εμπειροκριτισμού το 1908, με το έργο του "Υλισμός και Εμπειροκριτισμός". Τα νεότερα θετικιστικά ρεύματα μεταμφιεσμένα με διάφορους τρόπους, είναι πολύ επηρεασμένα από τον μαχισμό και εκφράζονται με μικρές διαφορές ως προς την ουσία των θέσεων τους. Η φιλοσοφική διαμάχη είναι λοιπόν παλιά, και όχι βέβαια στα πλαίσια της Φυσικής, γεγονός που συγκαλύπτει και αντιστρέφει ο Γραμματικάκης σε ολόκληρο το βιβλίο του. Είναι γνωστή εξάλλου η κοινή θέση των θετικιστών να δηλώνουν ότι δεν ασχολούνται με τη φιλοσοφία, αλλά μόνο με την επιστήμη, για να βάλουν την ιδεαλιστική τους φιλοσοφία, από την πίσω πόρτα, λαθραία.

Με την αρχή της συναρμογής, ο Αβενάριος τοποθετείται στο οντολογικό πρόβλημα υπέρ του υποκειμενικού ιδεαλισμού. Θεωρεί την ταυτόχρονη ύπαρξη της συνείδησης και της φύσης σαν μία αδιάρρηκτη ενότητα, αλλά η συνείδηση αποτελεί το βασικότερο σ' αυτή τη σύνδεση, όπως φαίνεται και από τη διατύπωση του Γραμματικάκη που αναφέραμε. Δεν υπάρχει φύση (αντι-μέλος), χωρίς τον άνθρωπο (κεντρικό μέλος), και αντίστροφα. Ο Αβενάριος, αλλά και ο μαχισμός στην ουσία λένε ότι η συνείδηση του ανθρώπου γεννά τη φύση, τον κόσμο, αντίθετα από τον διαλεκτικό υλισμό που διδάσκει την προτεραιότητα της ύλης από το πνεύμα. Η λογική συνέχεια της "ανθρώπινης αρχής" για την περίοδο που ο άνθρωπος δεν υπήρχε στη γη, είναι ότι δεν υπήρχε και η φύση. Η ύπαρξη του παρατηρητή που εισάγει στην ουσία, ακόμη και στη φυσική ο συγγραφέας, δηλώνει το αντίθετο, είναι αδιάρρηχτα δεμένη κατ' αυτόν με την ύπαρξη της φύσης. Ο Αβενάριος για να διατηρήσει τη λογική ενότητα της θεωρίας του εφεύρε την έννοια του δυναμικού κεντρικού μέλους. Σύμφωνα μ' αυτήν "ακόμα και τότε που δεν υπήρχε ο άνθρωπος, ακόμα και τότε που δεν υπάρχουν γαμέτες αλλά μόνο τα "στατικά μέλη του περιβάλλοντος" που είναι ικανά να γίνουν γαμέτες, το κεντρικό μέλος (δηλαδή ο άνθρωπος) δεν είναι ίσο με μηδέν, έχει γίνει ένα δυναμικό κεντρικό μέλος" (Λένιν). Εμπνεόμενος μάλλον από αυτή τη μεταφυσική θέση του εν δυνάμει κεντρικού μέλους, ο Γραμματικάκης γοητεύεται βλέποντας τα αστέρια, σύμβολα της δημιουργίας του, που ήταν γι' αυτόν πριν να εμφανιστεί ο άνθρωπος στη γη γεμάτα από τα δυνάμει κεντρικά μέλη και αναφωνεί στη σελ. 61: "Συγκλονιστική όσο κι αν είναι η ιδέα, εντούτοις είμαστε φτιαγμένοι από αστροσκοπή. Και τη ζωή μας οφείλου-

με στο θάνατο κάποιου άστρου". Συγκλονιστική για την επιστήμη και τον διαλεκτικό υλισμό είναι η εξέλιξη της ανόργανης ύλης μέχρι την ανώτατη μορφή οργάνωσής της με προϊόν τη συνείδηση, και ακόμα συγκλονιστικότερη είναι η δημιουργία και η εξέλιξη των ανθρώπινων κοινωνιών. Αυτόν τον παραλογισμό του εν δυνάμει κεντρικού μέλους που είναι η λογική συνέπεια της ανθρώπινης αρχής και που δεν τον ομολογεί ο Γραμματικάκης γιατί ντρέπεται, διατυπώνεται έμμεσα και στη σελίδα 98: "Το Σύμπαν είναι κατανοητό από τη στιγμή που ως σκοπό του θεωρήσουμε τη δημιουργία σκεπτόμενων όντων". Η σκοπιμότητα της δημιουργίας του ανθρώπου δηλώνει την ύπαρξη του δημιουργού, δηλαδή του Θεού, και ισοδυναμεί με την άρνηση της υλικότητας του κόσμου. Εξάλλου, αυτό δηλώνεται στη σελ. 69: "Ίσως αν ο Δημιουργός του Σύμπαντος ήξερε ακριβώς τι ήθελε να κάνει εκτός από τις "ιδιότητες" που κατά καιρούς του απέδωσε η θεολογία, είχε ανάγκη να είναι κι ένας εξαιρετος προγραμματιστής". Το ιδεαλιστικό σύστημα του συγγραφέα δεν διδάσκει τη γνωσιμότητα της φύσης και επιτρέπει τη χρησιμοποίηση της επιστήμης μέσα σε παράλογα πλαίσια, έξω από την πραγματικότητα με σκοπό τη στήριξη των φιλοσοφικών του σχέσεων.

Χαρακτηριστική είναι η θέση στη σελ. 97: "Η παρουσία του ανθρώπου και ο κόσμος γύρω του "ερμηνεύονται" με συνέπεια σαν αποτέλεσμα της κατάλληλης εκλογής των φυσικών νόμων και των φυσικών σταθερών". Εδώ, ο Γραμματικάκης εκφράζεται με την αρχή της βολικότητας του Μαχ. Κατά τον Μαχ είναι πιο βολικό, όπως δηλώνει, να κρατήσει τα αισθήματα και να αφαιρέσει την ύλη. Στο τέλος μένει το άτομο και η διάνοιά του, η ύλη εξαφανίζεται. Έτσι για τον μαχισμό, όπως και για τον συγγραφέα, το ψυχικό είναι το πρωταρχικό. Γι' αυτό ο Γραμματικάκης δεν δυσκολεύεται καθόλου να αρνηθεί την ιστορικά διαμορφωμένη αντικειμενική αλήθεια που φέρουν οι φυσικοί νόμοι σαν αντανάκλαση της αντικειμενικής πραγματικότητας, στη συνείδηση του ανθρώπου. Οι φυσικοί νόμοι γι' αυτόν, είναι ζήτημα επιλογής, δηλαδή πηγάζουν από το ψυχικό και αναφέρονται σ' αυτό, δεν έχουν κανένα περιεχόμενο αντικειμενικής αλήθειας και είναι απόλυτα υποκειμενικοί. Για τον Μαχ και για τον μικρο-αντιγραφέα του Γραμματικάκη, που συστηματικά κρύβει αλήθειες, ένα φυσικό φαινόμενο είναι σχέσεις αισθημάτων, κι έτσι γι' αυτούς το καθήκον της φυσικής είναι η ανακάλυψη αυτών των σχέσεων. Σαν παράδειγμα για τον μαχισμό, ο χώρος και ο χρόνος είναι καλο-συντεταγμένες σειρές αισθημάτων. Για τον υλισμό αντίθετα, ο χώρος και ο χρόνος είναι μορφές ύπαρξης της ύλης. Η φιλοσοφική θέση της ενότητας του χώρου, του χρόνου και της ύλης είναι βασική θέση του Λενινισμού διατυπωμένη λίγα χρόνια πριν από τη διατύπωση της Γενικής Θεωρίας της Σχετικότητας, και βρίσκεται σε συμφωνία με αυτήν. Η Φυσική σαν επιστήμη φέρει ένα σώμα αντικειμενικής αλήθειας, εξαιτίας της σύνδεσης της με τη βιομηχανία και την πρακτική. Η απόλυτη θέση του συγγραφέα εξαφανίζει την πρακτική και την αντικειμενική αλήθεια της Φυσικής. Κατ'ανάγκη τη Φυσική, μια επιστήμη της μελέτης της σχέσης των αισθημάτων ή των δεδομένων, εμπειριών, συμβόλων, όπως τα ονομάζουν οι σύγχρονοι θετικιστές.

Το έργο του Γραμματικάκη είναι ερασιτεχνικό, αποτελεί αντικείμενο συζήτησης και διαφοροποίησης μεταξύ αργόσχολων ομάδων με διαφορετικά συμφέροντα στο χώρο της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης, χρησιμοποιείται σαν πηγή αντι-υλιστικών θέσεων από τους θεολόγους και τους παπάδες, προβάλλεται σαν ένα πνευματικό έργο ποιότητας, ως σοσιαλδημοκρατία, μέσα σε ένα φιλοσοφικό περιβάλλον που διαμορφώνεται πάντοτε στη χώρα μας από εισαγόμενες θεωρίες. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι ο Γραμματικάκης στα παρακάτω κεφάλαια, που δεν μπορούμε να κριτικάρουμε λόγω της στενότητας του χώρου μιας εφημερίδας, παίρνει θέση σε συμφωνία με τη χρήση του μαχισμού που κάνει, κατά της ανάπτυξης με πρόβλημα τη μόλυνση του περιβάλλοντος, αναπολεί και προβάλλει σαν πρότυπο, την κοινωνική ζωή των περασμένων πρόσφατων δεκαετιών και τον πολιτισμό του χτες που χάνεται, χωρίς να

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΝΑΖΙΣΤΩΝ ΣΕ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΧΩΡΙΑ

Το περιστατικό συνέβη στο μακεδονικό χωριό Ξινό Νερό (Γκόρνο Βέρμπενι) του νομού Φλώρινας και εκτυλίχθηκε σε δύο δόσεις. Τα στοιχεία τα πήραμε από τους Ιούς σε ρεπορτάζ τους, στις 29-6 και 5-7.

Στις 29 του περασμένου Αυγούστου, ανήμερα της υποχώρησης του Δημοκρατικού Στρατού, σοβινο-φασίστες ανήκοντες στη "Λέσχη Φίλων των Καταδρομέων", με την επωνυμία "ο Πράσινος Μπερές", διοργάνωσαν εκδρομή στο χωριό με σκοπό να καταθέσουν στεφάνι στην προτομή του "μακεδονομάχου" Πέτρου Παπαπέτρου. Μαζί τους ήταν και ο ναζιστής αρχιμανδρίτης Αμυνταίου Σεβαστιανός. Οι ενέργειες αυτές, και ιδιαίτερα ο συνδυασμός των 2 "επετείων", αποτελούν σοβαρή πρόκληση σε βάρος της μακεδονικής εθνικής μειονότητας, η ο-

ποία πήρε μέρος στο Β' Αντάρτικο παλεύοντας για τα δικαιώματά της και το σοσιαλισμό. Σημειώνουμε ότι ο Παπαπέτρου που θέλουν να τιμήσουν, έγινε "ήρωας" διότι συμμετείχε στη εκστρατεία του ελληνικού κράτους για την καταστολή της μακεδονικής εθνικο-δημοκρατικής επανάστασης του Ίλιντεν (1903), και μάλιστα κατέδιδε στους Τούρκους, τους ντόπιους εξεγερμένους. Αλλά αυτό δεν το επικαλέστηκαν οι ντόπιοι από φόβο, μήπως κατηγορηθούν για αλτρωτισμό σε βάρος της Ελλάδας, ούτε θα είχαν πρόβλημα αν η κατάθεση στεφάνου γινόταν π.χ. την ημέρα του "Μακεδονικού Αγώνα". Είχε προηγηθεί γράμμα του προέδρου της Κοινότητας, Κ. Σέλτσα, που απαγόρευε στους καταδρομείς την είσοδο την ημέρα εκείνη. Απ' τη μεριά της κυβέρνησης, μονάχα ο Πα-

παδήμας (τότε υφυπουργός Εσωτερικών), κάλυψε αρχικά τον κοινοτάρχη και δήλωνε ότι "δεν υπήρξε ουδεμία εκδήλωση με χαρακτηρισμό "αντεθνικό" ή "φιλοσκοπιανό", ενώ ο Πάγκαλος απέδωσε τα επεισόδια σε παρεξήγηση (ό,τι και καλά δημιουργήθηκε η εντύπωση πως το στεφάνι προοριζόταν για μνημείο του Εμφυλίου και όχι των "μακεδονομάχων"), καθώς και στο ότι "στη συγκέντρωση παρεισέφρησαν άτομα φίλα προσκείμενα στο "Ουρ. Τόξο". Δηλαδή, σύμφωνα με τον Πάγκαλο, οι κάτοικοι θίχτηκαν μονάχα για ιδεολογικούς λόγους και όχι εξαιτίας της εθνικότητάς τους, με εξαίρεση μια μικρή μειοψηφία που αυτοαποκαλείται Μακεδόνες.

Το συμβάν είχε ξεχαστεί και η ζωή έδειχνε να βρίσκεται το φυσιολογικό ρυθμό της. Ξαφνικά, στις 29 του Νοέμβρη, Χρυσάυγιτες, έν-

στολοι, και κραδαίνοντας σημαίες με τον ελαφρά αλλαγμένο αγκυλωτό σταυρό, που είναι σήμα της, εισέβαλαν στο Ξινό Νερό, προστατευόμενοι από τεράστια αστυνομική δύναμη, και συνοδευόμενοι από το ναζιστή αρχιμανδρίτη Σεβαστιανό. Η πομπή ξεκίνησε από το Αμύνταιο, όπου οι ναζιστές τρομοκράτησαν τους κατοίκους και μοίρασαν προκηρύξεις, με τη διακριτική παρουσία της Αστυνομίας. Τις σημαίες τις πήραν από την εκκλησία του ναζιστή αρχιμανδρίτη. Παρά τις αποδοκιμασίες των κατοίκων του Ξινού Νερού, που δεν μπορούσαν να ανεχτούν τους ναζιστές στο χωριό τους, οι συμμορίτες της "Χρυσής Αυγής", όχι μόνο δεν έφυγαν, αλλά έκαναν τρισάγιο, κατάθεσαν στεφάνια, είπαν τον ύμνο της "Χρ. Αυγής" και έβγαλαν λόγο. Αποκάλεσαν τους ντόπιους "Βούλγα-

ρους" και "γυφτοσκοπιανούς", και απειλούσαν ότι "του χρόνου εμείς, θα είμαστε εδώ πέρα, εσείς δεν θα είσαστε". Ο επικεφαλής αξιωματικός της Αστυνομίας είπε στον πρόεδρο του χωριού πως "έχει διαταγές να τους αφήσει να καταθέσουν στεφάνι".

Το περιστατικό, που αποσιωπήθηκε πλήρως από τον Τύπο, και στο οποίο εμπλέκεται η αστυνομική διεύθυνση του Νομού Φλώρινας, καθώς και η τοπική Εκκλησία, καταγγέλλεται από τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, Λιάνη και του ΣΥΝ, Κουβέλη, χωρίς όμως να γίνει λόγος για πρόκληση σε βάρος της μειονότητας και χωρίς αυτοί να ζητήσουν να θεθεί εκτός νόμου η "Χρυσή Αυγή". Ο νέος αρχηγός της αστυνομίας Γεωργακόπουλος διαβεβαίωσε ότι δεν θα επαναληφθεί η ιστορία, διαβεβαίωση που είναι μάλλον διάτρητη, μιας και υπάρχει το πολιτικό και ιδεολογικό υπόβαθρο που επιτρέπει τη νόμιμη δράση των ναζιστών, την προπαγάνδη του εθνορατσισμού, καθώς και τη μη αναγνώριση της ύπαρξης εθνικών μειονοτήτων στη χώρα μας.

ΡΙΝΟΣΕΤ: Η ΕΥΡΩΠΗ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΕΙ ΤΟΥΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ

Το πενταμελές Δικαστήριο της Βουλής των Λόρδων αποφάσισε ότι επιτρέπεται να εξεταστεί από τα βρετανικά δικαστήρια το αίτημα για έκδοση του πρώην δικτάτορα της Χιλής, Πινοσέτ, στην Ισπανία και ότι σύμφωνα με τις διεθνείς συνθήκες για τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας που δεσμεύουν την Αγγλία, ο Πινοσέτ δεν καλύπτεται από διπλωματική ασυλία σαν πρώην αρχηγός κράτους. Ο υπουργός εσωτερικών της Αγγλίας Τζακ Στρώου επικύρωσε αυτή την απόφαση, κι έτσι το αίτημα παραπέμπεται τώρα στα βρετανικά δικαστήρια για να αποφανθούν. Η εκδίκαση της υπόθεσης αναμένεται να είναι πολύχρονη. Μετά την έκδοση τυχόν καταδικαστικής απόφασης, ο υπουργός Εσωτερικών πρέπει να δώσει εκ νέου την έγκριση του για την

τελική έκδοση.

Η δίωξη του Ισπανού εισαγγελέα Γκαρθόν εναντίον του Πινοσέτ, που ανακίνησε την υπόθεση της τιμωρίας του χιλιανού δικτάτορα, ξεσήκωσε σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες μία δημοκρατική αντίδραση ενάντια στον Πινοσέτ. Εκφράστηκε η θέληση των δημοκρατών να μη δώσουν αμνηστία σε δικτάτορες-σφαγείς όπως ο Πινοσέτ λόγω γήρατος ή ασθενειών. Πριν από τον Πινοσέτ η υπόθεση του επίσης γηραιού και ασθενούς ναζιστή, εγκληματία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, Μάρμπι, ο οποίος δικάστηκε και καταδικάστηκε με μεγάλες ποινές στη Γαλλία, απόδειξε ότι η ανθρωπότητα έχει μνήμη και δεν συγχωρεί.

Εδώ πρέπει να αναφερθούμε στο θέμα της εφαρμογής των διεθνών συν-

θηκών για τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας για την περίπτωση του Πινοσέτ ο οποίος κατηγορείται για γενοκτονία και για μαζική εκτέλεση βασανιστηρίων.

Η τιμωρία των εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας ήταν μία ανάγκη που επιβλήθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ενάντια στις θηριωδίες του ναζιστικού καθεστώτος, και οι διεθνείς συνθήκες με τις οποίες δεσμεύθηκε η ανθρωπότητα είναι μία παγκόσμια δημοκρατική κατάκτηση. Η συνεπής εφαρμογή αυτών των διεθνών συνθηκών, θα έπρεπε να φέρει στα δικαστήρια την πολιτική ηγεσία της Αμερικής, γιατί ήταν η Αμερική που προκάλεσε και στήριξε τη δικτατορία Πινοσέτ για να ανατρέψει τον Αλιέντε, αλλά και τη Μάργκαρετ Θάτσερ γιατί είχε πολιτική συμμα-

χία με έναν εγκληματία κατά της ανθρωπότητας για την υπόθεση των νησιών Φόκλαντς, ενώ η ίδια θα μπορούσε να δικαστεί και μόνο για την υπόθεση αυτή. Η αστική τάξη της Αγγλίας όπως εκφράζεται μέσα από την απόφαση της Βουλής των Λόρδων, και του υπουργού Εσωτερικών, υπέκυψε στην παγκόσμια δημοκρατική πίεση και, στο νομικό επίπεδο τουλάχιστον δεν έδωσε ασυλία στον Πινοσέτ. Με την ευκαιρία αυτή η Αγγλία, βρίσκει ταυτόχρονα το έδαφος να κάνει την επέμβαση της, να πατρώνει το δημοκρατικό κίνημα στη Χιλή, και να παρουσιαστεί σα σωτήρας του Τρίτου Κόσμου. Γι' αυτό ανακαλύπτει τώρα, ενώ ήταν σε όλους από πολύ παλιά γνωστό, ότι ο τζέντλεμαν στον οποίο συμπεριφερόταν μία μέρα πριν ζητήσει τη σύλληψή του ο Γκαρθόν σαν πολύ σημαντική προσωπικότητα (VIP), είναι ένας αιμοσταγής δολοφόνος και με αποτροπασμό τον στέλνει να βρει την τι-

μωρία που του αξίζει.

Είναι αλήθεια ότι η Αμερική είναι αγριά εκτεθειμένη για την πολιτική της εκείνη την περίοδο, ιδιαίτερα μετά τις δηλώσεις της υπουργού Εξωτερικών Ολμπράιτ, που υποστήριξε ότι ο Πινοσέτ πρέπει να γυρίσει στην πατρίδα του. Όμως πολύ εύκολα βγάζει και η Αμερική την ουρά της απ' έξω. Δίνει τώρα στοιχεία για τα εγκλήματα του Πινοσέτ που περιλαμβάνονται στα αρχεία του κράτους, δηλώνοντας με θράσος ότι είναι εξίσου θυμωμένη με τους υπόλοιπους για όλα αυτά, και ότι δεν είχε καμία ανάμιξη στο μακελειό. "Ήταν πραγματικά πολύ βάρβαρος", δηλώνουν οι αξιωματούχοι κι εκεί τελειώνει το θέμα.

Πάντως η τιμωρία του Πινοσέτ έστω και από τους λόρδους της Αγγλίας εκφράζει την οργή των λαών όλης της γης ενάντια στους κάθε λογής δικτάτορες και τους προστάτες τους.

Υπόθεση Χρυσολούρη...

Την τελευταία περίοδο η παντοκρατορία Κόκκαλη στο οικονομικό επίπεδο δέχτηκε δύο χτυπήματα: Το πρώτο ήταν ο εξαναγκασμός σε παραίτηση του διευθύνοντος σύμβουλου του ΟΤΕ Χρυσολούρη από τον υπουργό Μεταφορών και Επικοινωνιών Μαντέλη, και το δεύτερο ήταν η απόρριψη του ιπτάμενου ραντάρ HC2 που αντιπροσωπεύεται από τους Κόκκαλη και Κομνόπουλο με απόφαση του Κυβερνητικού Συμβουλίου Εξωτερικών και Άμυνας. Όλα αυτά έγιναν ύστερα από τις παρατυπίες που εντόπισαν αρμόδια όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη διαδικασία των απευθείας αναθέσεων όπου τη μερίδα του λέοντος πήρε ο Κόκκαλης, και τη σχετική έρευνα που ξεκίνησε για να διαπιστωθεί αν πράγματι υπήρξαν μεθοδεύσεις για τον αποκλεισμό ευρωπαϊκών εται-

ρειών από τις σχετικές προμήθειες.

Την ίδια στιγμή έχει ξεκινήσει προανακριτική εξέταση για την υπόθεση των σχέσεων Κόκκαλη-ΟΤΕ. Αν κρίνουμε από το τέλος των υπόλοιπων παρόμοιων διαδικασιών, και δεδομένου ότι ούτε οι πολιτικοί συσχετισμοί, ούτε η ύπαρξη κάποιου ανεξάρτητου δικαστικού σώματος, επιτρέπουν την καταδίκη Κόκκαλη, ο πράκτορας της ΚGB θα βγει αλώβητος και από αυτή τη διαδικασία.

Είναι γεγονός ότι αυτή τη στιγμή που ο Κόκκαλης βρίσκεται εκτεθειμένος, χωρίς όμως να απειλείται ακόμα σοβαρά η αυτοκρατορία που έχει δημιουργήσει στις πλάτες του ΟΤΕ, το σοσιαφασιστικό μέτωπο ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-ΝΔ (Καραμανλής) μπαίνει στο ρεύμα των αντιδράσεων ενάντια στον Κόκκαλη, μόνο και μόνο για να α-

ποσύρει τελικά τα φώτα από τον πράκτορα της Στάζι και της ΚGB, και να τα στρέψει στον ευρωπαϊό Παπαντωνίου και τον Μαντέλη που έδωσε τον προστατευόμενο του Κόκκαλη από τον ΟΤΕ. Έτσι, όλοι αυτοί επιτίθενται στον Κόκκαλη, όχι για το συνολικό πλέγμα των σχέσεων και των εξαρτήσεων των διαφόρων υπηρεσιών του ελληνικού κράτους με το έκτρωμα Κόκκαλης, αλλά για να καταγγείλουν τελικά την κυβέρνηση των "διαπλεκόμενων συμφερόντων", και κυρίως για να αναδείξουν ειδικά τις ευθύνες των δύο υπουργών Παπαντωνίου και Μαντέλη. Το ίδιο ακριβώς είχε γίνει όταν είχαν επιτεθεί στον Κοπελούζο για τη σύμβαση κατασκευής της μονάδας φυσικού αερίου στο Λαύριο. Ο τελικός στόχος ήταν η Βάσω Παπανδρέου και η φιλοευρωπαϊκή της πο-

λιτική, και γι' αυτό ο Ρίζοσπάστης, άρχισε τους διθυράμβους υπέρ της σύμβασης με τους Ρώσους μόνο όταν η Παπανδρέου και ο Σημίτης αποφάσισαν την κατασκευή του αγωγού για τη μεταφορά αερίου από Ιταλία.

Επειδή ακριβώς αυτοί όλοι δεν θέλουν να χτυπήσουν βαθιά τον Κόκκαλη, παρά μόνο όσο τους χρειάζεται για να παίξουν το πολιτικό τους παιχνίδι, δεν δημιούργησαν θόρυβο όλη αυτή την περίοδο, κατά την οποία τα σκάνδαλα Κόκκαλη διαδέχονται το ένα, το άλλο. Άλλωστε τον κάλυψαν σε κάθε δικαστική έρευνα που έγινε εναντίον του στο παρελθόν, ενώ βρέθηκαν όλοι σε στάση προσοχής όταν ο Κόκκαλης κλήθηκε παλαιότερα να δώσει εξηγήσεις στη Βουλή για τις σχέσεις του ΟΤΕ. Η αντίδρασή τους έρχεται τώρα μετά το χτύπημα που δέχτηκε ο Κόκκαλης από τον Μαντέλη, για να αποδυναμώσουν τον ίδιο τον Μαντέ-

λη, και να μην εκθεθούν οι ίδιοι σαν φιλο-Κοκκαλικό.

Το χτύπημα ενάντια στον Χρυσολούρη, έφερε για μία ακόμα φορά στην επιφάνεια το σκάνδαλο της απομύζησης των κρατικών ταμείων από τον πράκτορα της ΚGB. Έτσι ήρθε στο φως ξανά το σκάνδαλο της Ρουμανίας, αλλά και των επενδύσεων του ΟΤΕ στη Μολδαβία και στη Σερβία. Οι επενδύσεις αυτές σ' ένα μεγάλο βαθμό έγιναν για να εξυπηρετήσουν τις εταιρείες προμηθειών τηλεπικοινωνιακού υλικού του Κόκκαλη που δραστηριοποιούνται στα Βαλκάνια, και, μάλιστα, στην περίπτωση της Ρουμανίας, με διαπραγματευτή άνθρωπο του Κόκκαλη. Οι όροι για τον ΟΤΕ ήταν εξαιρετικά επαχθείς και οι επενδύσεις αυτές τελικά θα φέρουν ζημία στον Οργανισμό. Το ίδιο επίσημα θα είναι και η επέκταση της σύμβασης ανάθεσης ψηφιακών παροχών, σε όλο το ψηφια-

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΝΕ ΟΙ S-300 ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Τώρα τελευταία η ελληνική και η κυπριακή πολιτική ηγεσία, διεθνώς στριμωγμένες κάτω από το βάρος της απόφασής τους για εγκατάσταση των ρώσικων πυραύλων S-300 στην Κύπρο, αφήνουν να διαρρεύσει πως θα συμβιβάζονταν με την ιδέα να μην εγκατασταθούν στον αρχικό τόπο προορισμού τους, αλλά στην (ανατολική) Κρήτη.

Η ΟΑΚΚΕ έχει εκφράσει την πολιτική της αντίθεση τόσο στο πρώτο ενδεχόμενο όσο και στην αγορά από την Ελλάδα των ρώσικων πυραύλων.

Στο άρθρο μας αυτό θα εξηγήσουμε μερικές "τεχνικές" λεπτομέρειες που καθιστούν την τυχόν εγκατάσταση των S-300 στην Κρήτη επικίνδυνη ενέργεια που εξυπηρετεί άμεσα τα ρώσικα συμφέροντα.

Καταρχάς, να κάνουμε τη διάκριση ανάμεσα στην εγκατάσταση και στην αποθήκευση, καθώς συζητείται και η τελευταία λύση. Η λύση της αποθήκευσης των πυραύλων στην Κρήτη μπορεί προοπτικά και δυνητικά να λειτουργήσει ως "χαρτί" των Ρώσων και να δημιουργήσει προβλήματα στο ΝΑΤΟ, όχι όμως άμεσα, κάτι που θα ισχύσει στην περίπτωση της εγκατάστασής τους. Γιατί εγκατάσταση και ανάπτυξη των πυραύλων στην Κρήτη σημαίνει, πέρα από τις πολιτικές προεκτάσεις μιας τέτοιας ενέργειας, και άμεση δυνατότητα επιχειρησιακής λειτουργίας τους.

Εδώ ακριβώς βρίσκεται και το μεγάλο μυστικό.

ΠΟΙΟΣ ΕΛΕΓΧΕΙ ΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΥΡΑΥΛΩΝ

Δύο άρθρα που δημοσιεύτηκαν στον ελληνικό Τύπο, το ένα στο Βήμα (15 Νοέμβρη) και το άλλο στην Ελευθεροτυπία (29 Νοέμβρη), ξεκαθαρίζουν το τοπίο με μερικές κρίσιμες λεπτομέρειες.

Η σημερινή εξέλιξη στα ηλεκτρονικά συστήματα πολέμου επιβάλλει κάθε συγκεκριμένο οπλικό σύστημα (αεροπλάνο, άρμα μάχης κτλ.) να εκπέμπει τη δική του "ταυτότητα" αναγνώρισης. Πρό-

κειται για το λεγόμενο IFF (Identification Friend or Foe = αναγνώριση φίλου ή εχθρού). Το σήμα αυτό που εκπέμπει το οπλικό σύστημα το πιάνουν τα ραντάρ, το αναλύουν με τους υπολογιστές τους και αναγνωρίζουν αν προέρχεται από φιλική ή εχθρική δύναμη. Έτσι, όλα τα αεροπλάνα που ανήκουν στο ΝΑΤΟ εκπέμπουν το ίδιο IFF. Οι ρώσικοι πυραύλοι όμως έχουν ενσωματωμένους κωδικούς που αναγνωρίζουν τα αεροπλάνα του ΝΑΤΟ ως εχθρικά. Άρα, από εδώ προκύπτει ο κίνδυνος να προκληθούν συναγερμοί της αεράμυνας εξαιτίας της λανθασμένης ερμηνείας των ηλεκτρονικών σημάτων, ακόμα και στρατιωτικό επεισόδιο, κάτω από ορισμένες συνθήκες, καθώς τα ελληνικά συστήματα ραδιοεντοπισμού είναι νατοϊκών προδιαγραφών.

Δεν είναι όμως αυτό το κυριότερο. Οι παμπόνηροι οι Ρώσοι, εκμεταλλευόμενοι αυτήν ακριβώς την ασυμβατότητα, είναι διατεθειμένοι, όπως χαρακτηριστικά γράφει η Ελευθεροτυπία, «να "μυήσει" έλληνες τεχνικούς στη χρήση των ηλεκτρονικών συστημάτων των S-300, προκειμένου να περαστούν

στις "μνήμες" τους όλοι οι κωδικοί του ΝΑΤΟ, ώστε, όπως υποστηρίζουν, να μην υπάρχει κανένα πρόβλημα στη χρήση τους» (...) Σημαντικότερο ζήτημα, όμως, πέρα από τεχνικά κωλύματα, είναι ότι σε περίπτωση σοβαρής βλάβης τα μηχανήματα θα πρέπει να επισκευαστούν από ειδικευμένους ρώσους τεχνικούς. Αυτή είναι η μεγαλύτερη ένσταση των Αμερικανών, αφού άκρως απόρρητοι ΝΑΤΟϊκοί κωδικοί αναγνώρισης θα μπορούσαν να περιέλθουν σε γνώση των Ανατολικών» (σσ: οι υπογραμμίσεις του αρθρογράφου).

Αυτό δηλαδή που προσπαθούν εδώ και χρόνια να πετύχουν μέσω των κατασκόπων τους οι Ρώσοι θα το πετύχουν με μια απλή κίνηση. Γιατί δε φανταζόμαστε να τους είναι τόσο δύσκολο να προξενήσουν αυτή τη "σοβαρή βλάβη", ώστε να πάρουν τους κωδικούς.

Κάτι παρόμοιο ισχυρίζεται και το Βήμα: «Η πρώτη αντίρρηση προέρχεται από τους Αμερικανούς (σσ: για την εγκατάσταση των S-300 στην Κρήτη), οι οποίοι θεωρούν πως η ένταξη των S-300 στο σύστημα της ελληνικής αεράμυνας μπορεί να προκαλέσει διαρ-

ροές πληροφοριών προς όλες εκείνες τις πλευρές οι οποίες μπορούν να αξιοποιήσουν τα ηλεκτρονικά συστήματα των ρωσικών πυραύλων για να "αναγνώσουν" κώδικες του ΝΑΤΟ»

Πέρα απ' αυτό, ισχύει ότι είχαμε γράψει και για την περίπτωση εγκατάστασής τους στην Κύπρο για το πανίσχυρο ραντάρ τους: Η εμπέλειά του επεκτείνεται πρακτικά σε μεγάλο μέρος της λεκάνης της ΝΑ Μεσογείου, στη Μέση Ανατολή κτλ. Επομένως, και αφού το πρώτο τουλάχιστον διάστημα χειριστές του συστήματος θα είναι οι ρώσοι "σύμβουλοι", είναι εύκολο να φανταστεί κανείς πόσες κρίσιμες πληροφορίες σχετικά με τις κινήσεις του ΝΑΤΟ και των χωρών της περιοχής μπορούν να περνούν στην πλευρά των Ρώσων τελειώς άκοπα και "με την άδεια της αστυνομίας", όπως έλεγε μια παλιά έκφραση.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, αλλά και γι' αυτούς που έχουμε επανειλημμένα επισημάνει, δεν πρέπει οι S-300 ούτε να εγκατασταθούν αλλά ούτε και να αποθηκευτούν είτε στην Κύπρο είτε στην Ελλάδα.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟ ΤΟΥ ΙΡΑΚ

συνέχεια από τη σελ. 1

τσια. Ο Κλίντον συσπείρωσε πίσω του στρατό (ο υπουργός Κοέν είναι ρεπουμπλικάνος) υπουργείο Εξωτερικών, και όλο το δημοκρατικό κόμμα.

Ο Κλίντον χτύπησε χωρίς να ειδοποιήσει τον ΟΗΕ, για να μη φέρει τη Ρωσία (αλλά και την Κίνα, στη δύσκολη θέση να προβάλλει βέτο, οπότε θα απομονωνόταν στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Γιατί το ότι ο Σαντάμ δεν συνεργάζεται καλά με την UNSCOM είναι γεγονός. Το ότι κάτι κρύβει αυτός από χημικά και βιολογικά όπλα, όλοι το πιστεύουν, ακόμα και η Γαλλία που γενικά είναι αντίθετη με τη βίαιη λύση της αντίθεσης Σαντάμ-ΟΗΕ. Έτσι η Ρωσία δεν θα μπορούσε εύκολα να απορρίψει βομβαρδισμό του Σαντάμ δίχως να γίνει ύποπτη στη Δύση. Ούτε πάλι ήθελε η Ρωσία να προτάξει σθεναρά βέτο, γιατί κάτι τέτοιο θα ματαίωνε τον βομβαρδισμό. Όμως ο βομβαρδισμός είναι απαραίτητος στη Ρωσία προκειμένου να αποδυναμωθεί και να υποκύψει ο Σαντάμ, ώστε ή να καθαιρεθεί ή να μπορέσει αυτή να βάλει πόδι στο Ιράκ.

Η πτώση του Σαντάμ είναι κοινός στόχος και για τη Ρωσία και για τις ΗΠΑ. Η διαφορά είναι ότι οι ΗΠΑ δεν μπορούν να έχουν διαδοχή στο Ιράκ γιατί οι ΗΠΑ και η Δύση έχουν γίνει μισητοί στο Ιράκ, ενώ η Ρωσία εμφανίζεται Σα φίλος. Αυτή είναι η ταχτική της Ρωσίας, και με τον Μιλό-

σεβιτς. Οι ΗΠΑ χτυπάνε την ελιά έξω από το συρματόπλεγμα, και η Ρωσία μαζεύει τον καρπό από μέσα.

Η εξήγηση που έδωσε ο ρωσόδουλος Κλίντον για το χτύπημα του στην αμερικάνικη αστική τάξη είναι ότι αυτό στοχεύει στην πτώση του Σαντάμ. Όμως όλοι ξέρουν ότι η φιλοαμερικάνικη αντιπολίτευση στο Ιράκ είναι διαλυμένη κυριολεκτικά και στρατιωτικά ανύπαρκτη. Ο Σαντάμ μπορεί να πέσει μόνο με ένα παλατιανό πραξικόπημα, και παλατιανοί αμερικάνοι πράκτορες είναι δύσκολο να βρουν το μίνιμουμ λαϊκό έρεισμα που απαιτείται σε τέτοιες δουλειές, ιδιαίτερα όταν ο Σαντάμ διαθέτει επτά μυστικές υπηρεσίες που ελέγχουν ή μια την άλλη (Monde, 19/12), και όταν εκτελεί μεθοδικά τον ένα μετά τον άλλο τους μνηστήρες της εξουσίας του. Οι πιο ισχυροί άνθρωποι στο ρεπουμπλικανικό κόμμα ήδη κατηγορούν τον Κλίντον, ότι δεν έχει στρατηγική ενάντια στον Σαντάμ (επιστολή στον Κλίντον ηγετικών στελεχών του ρεπουμπλικανικού κόμματος). Πιο ανοιχτά κατηγορεί τον Κλίντον για ύποπλο παιχνίδι, ο προηγούμενος επικεφαλής εκπρόσωπος των ΗΠΑ στην UNSCOM, Ρίτερ.

Για να πέσει με πραξικόπημα πάντως, έτσι ή αλλιώς, ο Σαντάμ πρέπει να τραυματιστεί βαριά. Αυτοί οι βομβαρδισμοί θα συνεχιστούν λοιπόν μέχρι παράλυσης. Οι στόχοι τους σύμφωνα με τον ξένο Τύπο είναι τρομακτικά εκτετα-

μένοι και σκοπεύουν να μετατρέψουν σε ερείπια, στρατηγικά σημεία της στρατιωτικής και παραγωγικής μηχανής του Ιράκ.

Ως τότε η Ρωσία θα φωνάζει, δίχως να κάνει τίποτα που να ενοχλεί στ' αλήθεια τις ΗΠΑ, π.χ. να σταματήσει άμεσα το κοινό διαστημικό πρόγραμμα που είναι σε εξέλιξη ή να αρνηθεί επίσημα την επικύρωση της Start 2, ή τον συνεταιρισμό για την ειρήνη με το ΝΑΤΟ κ.λπ., κ.λπ. Η Ρωσία θα φωνάζει, και δεν θα κουνάει το δακτυλάκι της εναντίον των βομβαρδισμών μέχρις ότου ο Σαντάμ πει: ήμαρτον, βοήθεια. Στο μεταξύ η Ρωσία θα στέλνει εκεί κατά δεκάδες τους πράκτορες της, τις φιλικές βοήθειες, τη διεθνή διπλωματική στήριξη κ.λπ.

Ο μόνος αληθινός κίνδυνος σ' αυτό το παιχνίδι είναι να αντιδράσουν πολύ άσχημα εναντίον του βομβαρδισμού οι μετριοπαθείς αραβικές χώρες, ειδικά η Αίγυπτος και η Σαουδική Αραβία. Ωστόσο ο βρώμικος Μπιλ φρόντισε και γι' αυτό. Με την τελευταία του ιδιαίτερα επίσκεψη στο Ισραήλ, αλλά και πριν από αυτήν με τη συμφωνία του Γουεϊ Πλαντέϊσιον, ο Κλίντον εμφανίστηκε σαν φίλος των παλαιστινίων και αντίπαλος του Ισραήλ. Αυτή η τακτική απονεύρωσε προσωρινά τον αραβικό αντιαμερικανισμό που στηρίζεται πάντα στο παλαιστινιακό. Γι' αυτό άλλωστε ο Κλίντον δεν χτύπησε πάνω στο ραμαζάνι. Στο σημείο αυτό είπε την αλήθεια.

Πρέπει λοιπόν, να περιμένουμε

συνέχιση των βομβαρδισμών, και φαινομενική όξυνση των αμερικανο-αραβικών σχέσεων, ενώ η Ευρώπη θα παρακολουθεί ως συνήθως αμήχανη. Ταυτόχρονα, το παγκόσμιο φασιστικό σκυλολόι, των φαιοκόκκινων και των ισλαμοφασιστών, θα κραυγάζει υπέρ του Σαντάμ.

Από τη δικιά μας πλευρά θα κρατήσουμε απέναντι του την ίδια θέση που κρατάμε και απέναντι στον Μιλόσεβιτς. Είμαστε αντίθετοι στη σημερινή επίθεση εναντίον του, σε όσο βαθμό αυτή ευνοεί τα ρώσικα σχέδια. Ο Σαντάμ είναι ένας φασίστας, αλλά η επίθεση εναντίον του είναι μόνο και μόνο για να έρθει ένας χειρότερος. Άλλωστε ο αληθινός κίνδυνος για τον Κόλπο, δεν είναι το

ξεδοντιασμένο Ιράκ, αλλά το πάνοπλο Ιράν, το οποίο εξοπλίζει με πυρηνικά η Ρωσία.

Με αυτό το Ιράν, ο Κλίντον συσφίγγει τις σχέσεις του, και σε αυτό το Ιράν στέλνει σύμμαχο με τους βομβαρδισμούς του το, Ιράκ.

Πόσο λοιπόν, υποκριτική ακούγεται η παρακάτω φράση του δήθεν πλανητάρχη στο μήνυμα του προς τον αμερικανικό λαό που δικαιολογεί την επίθεση: "όσο ο Σαντάμ μένει στην εξουσία απειλεί την ευημερία του πληθυσμού του, την ειρήνη της περιοχής και τη ασφάλεια του κόσμου". Τι αισχρή απάτη! Ο Σαντάμ απειλεί την ασφάλεια του κόσμου με μερικά κιλά βακτήρια, και όχι οι 20.000 πυρηνικές κεφαλές, και τα ατελείωτα βαρέλια με χημικά της Ρωσίας.

Τι βρώμικος είναι αυτός ο Μπιλ! Και πόσο προβοκάτορας όταν μετατρέπει τον τερατόδη Σαντάμ σε θύμα και ήρωα του Τρίτου Κόσμου.

...Χρυσολούρης

κό πακέτο του ΟΤΕ, την οποία μεθόδευσε ο Χρυσολούρης, με αποτέλεσμα την απόλυτη εξάρτηση του ΟΤΕ από την τεχνολογία Κόκκαλη.

Σε αυτή την λεηλασία του Κόκκαλη, απάντησε ο Μαντέλης με την αποπομπή Χρυσολούρη, στην οποία επέμεινε ακόμα και μετά την ανάκληση της παραίτησης που έγινε από τον Χρυσολούρη, ο οποίος δεν μπόρεσε να καταπιεί αυτή την καθαίρεση.

Στην ίδια κατεύθυνση ήταν και η απόφαση Σημίτη-Πάγκαλου-Τσοχατζόπουλου, οι οποίοι προτίμησαν το ευρωπαϊκό ιπτάμενο ραντάρ της Ericson, από το ραντάρ

του Κόκκαλη το οποίο παρουσίαζε διάφορα προβλήματα. Ήταν μία ενόττητα του ευρωπαϊκού και του σοβιετιστικού μπλοκ ενάντια στον κατ' εξοχήν πράκτορα της Ρωσίας.

Οι αντιστάσεις ενάντια στον Κόκκαλη θα συνεχιστούν, όσο τα βρωμέρα του σκάνδαλα θα έρχονται στην επιφάνεια. Ωστόσο, το καρκίωμα του Κόκκαλη μπορεί να αφαιρεθεί από τον κρατικό μηχανισμό, μόνο σε πλήρη ρήξη με το σοσιαλ-φασιστικό μέτωπο του οποίου είναι προστατευόμενος. Κάθε ήττα του Κόκκαλη είναι μία νίκη σ' αυτή την κατεύθυνση.

